V A T R A

FOAIE ROMANEASCĂ DE OPINIE ŞI INFORMAŢIE

Ian.-Febr.1960 X, 1 R O M A

Nr 78 Via C.Morin,6

SVASTICI CU CÂNTEC

Pe sinagogi,biserici,şcoli şi monumente au fost desenate,în toate ţări-
le celor cinci continente,svastici.Până şi în Palestina! Până şi la Amster-
dam,oraşul Anei Frank,unde,scriu ziarele,înainte de război vieţuiau "numai"
100.000 evrei! "Juden raus","Să plece evreii",au strigat "huliganii",în cor
şi,indiferent de limba ţării,mai toţi în.. nemţeşte! La Paris,chiar poli-
ţiştii s'au dedat la "acte vandalice",cotonogind pe un individ,Rachmil Jo-
sepici - "di origine rumena",cum ne asigură gazetele.

Şi totuş,nimic,niciun fapt,niciun semn n'a intervenit în ultimul timp,
în nicio parte a globului,care să arate o recrudescenţă a antisemitismului.
Dimpotrivă,evreii retrăesc azi ca niciodată fericita epocă a celor şapte
vaci grase: cu o decisivă cotă din finanţa,industria şi presa mondială; cu
legi de protecţie specială,care fac din ei un fel de supranaţiune,ca în Ger-
mania denazificată; cu ajutoare masive pentru reconstruirea Palestinei -
ţară reavută de ei la 19 veacuri dela dărâmarea Ierusalimului! cu demnitari
de prima mână în toate naţiunile creştine,cum a rezultat din cancanul pre-
sei(în Franţa generoasă,care recent a schimbat pe asanatorul finanţelor Pi-
nay cu un Baumgartner,primul ministru,Debre,este "petit-fils d'un rabbin",
scrie "Figaro",- şi alţi "aleşi" -Blum,Laniel,Mandes France- au avut în mâ-
nă suprema carmă a naţiunii franceze,pe când ar fi mai mult ca imposibilă
prezenţa nu a unui prim ministru,dar a unui simplu poştaş francez,arab,etc.
în Israel; ministrul de externe al Austriei,Kreitsky -afirmă "Tempo"- este
tot evreu; printre parlamentarii laburismului englez,o droaie de evrei; în
catolica Italie,la însăşi făurirea Constituţiei ţării a prezidat evreul Ter-
racini,parlamentar comunist,natural); în timp ce graniţele Israelului sunt
păzite,nici mai mult nici mai puţin,de armata mondială a Naţiunilor Unite!

Dar dacă toată lumea îi oblojeşte şi-i răsfaţă,neştiind cum să le mai
intre'n voe,care să fie atunci pricina "scandalului"? Pricina e una singură:
necesitatea,pentru Ruşi,de a compromite Germania în ajunul conferinţei ce-
lor "mari",fluturând în faţa omenirii pericolul nazist în cazul că Germania
ar redeveni puternică; Hruşciov are nevoe,înainte de conferinţă,să arunce
suspiciunea asupra Germaniei.In adevăr,obstacolul imediat şi -european- cel
mai important în calea expansiunii mondiale a bolşevismului îl constitue
această ţară care,dărâmată de război,cu trupul ciopârţit,cu milioane de re-
fugiaţi din zonele ocupate,cu imense despăgubiri de plătit învingătorilor
şi Israelului,a reuşit să renască cu adevărat din propria-i cenuşe,ştergând
pe teritoriu-i rămas orice urmă a dezastrului,ajungând să concureze pe piaţa
mondială cele mai puternice state,şi să aibă iarăş un cuvânt în politica
mondială; dacă mai adăogăm poziţia geografică(în inima Europei!),calitatea
şi geniul omului,înalta conştiinţă cetăţenească,luciditatea în problemele
ce frământă azi omenirea,- temerile lui Hruşciov,din punctul său de vedere,
apar destul de explicabile.De-aci nevoia de a întreţine ura contra Germani-
ei,frica de o Germanie puternică,împrospătându-se vechi amintiri şi resen-
timente prin înscenarea unor comedii de genul "svasticilor"."Conducerea or-
ganizării -observă "Figaro"- fără îndoială porneşte nu din Germania Fede-
rală,ci dintr'un centru mult mai bine înzestrat pentru o propagandă aşa de
bine sincronizată.Meca comunismului vine îndată în minte.Cine,în adevăr,la
câteva luni dela conferinţa celor Mari,are interes să semene suspiciunea
asupra Germaniei dela Bonn şi să slăbească poziţia lui Adenauer,dacă nu co-
munismul internaţional?"

Punerea în scenă,cu droaia de agenţi de toată mâna,împrăştiaţi peste
tot,n'a fost prea grea.A fost deajuns s'apară ici-colo câteo svastică,pen-
truca "băeţii",din spirit de imitaţie,pentru distracţie,sau ca să facă "în
necaz" cuiva,să continue restul.Publicitatea? "In toate ţările lumii -re-
marcă Guareschi în revista "Candido"(17 Ian.60),care,deloc "fascistă",are
rarul merit de a fi inteligentă,onestă şi de mult bun simţ-, sunt evrei ce
posedă sau conduc importante cotidiane şi săptămanale sau cari sunt redac-
tori ori colaboratori apreciaţi şi cu autoritate; în toate părţile lumii şi
în orice sector,dela al industriei la al culturii,dela al politicii la al
artei,ştiinţei,finanţei,evreii au importanţi exponenţi: natural,evreii au
cel puţin 10 milioane de motive să se pună să urle îndată ce aud de svastici,
de persecuţii antisemite,de nazism.Şi jocul comuniştilor e făcut.Cât şi oli-
pi,presa mondială e mobilizată şi,pentru patru crucI încârligate mâzgălite
pe ziduri,principalele cotidiane din lume trag rafale de articole ce denunţă

cu sfâșietoare accente pericolul.. Priviri pline de suspiciune se fixează pe Republica Federală Germană și Hrușciov își freacă mâinile: presa liberă din toată lumea lucrează în favoarea Rusiei Sovietice și în dauna Germaniei.. La baza întregei acestei afaceri e numai un borcan de vâpsea, dar frica și reaua credință construesc pe el "svasticile lui Adenauer", acea cortină de suspiciune care, continuând cu ritmul de azi campania antigermană, ar putea mâine închide într'un cerc de oțel Germania Federală și împiedica construirea contra imperialismului sovietic a unicului dig sănătos de care Europa ar putea dispune".

Intențiile sovietice au fost, ca totdeauna, admirabil servite de evreime. Nu trebue uitat că "comunismul" e copilul răsfățat al poporului ales. El l-a născocit, prin Marx și Engels; l-a ținut în brațe la botezul puterii, prin Trotki, Zinoviev, Kamenez, Bela Kuhn, Roza Luxemburg, etc.; prin Alger Hiss, madame Roosvelt, Kaganovici și alții, i-a dat, cu pactele din Teheran și Yalta, jumătate Europă, imense bogății, multe milioane de hamali pe gratis; prin madame Lupescu, a nimicit cea mai viguroasă Mișcare adversară, care opunea o serioasă ideologie și educație pe bază creștină; cu Rosenberg, Fuchs, Greenglass, Pontecorvo, etc, l-a potențat militărește, predându-i toate secretele atomice din lumea liberă; cu Pauker, Teohari-Tescovici, Kișinevski, Slansky, Gerö, Pijade, Rakoși, Fierlinger, etc., etc., a ținut în frâu națiunile robite; cu diversiunea dela Suez a împiedicat descompunerea colosului bolșevic, ce ar fi urmat implacabil eliberării Ungariei; iar cu Lipmann și presa pe care o stăpân caută, narcotizând omenirea cu mirajul coexistenței și distrăgându-i atenția în fel și chip dela primejdiile de moarte ce o pasc, - să-i acorde răgazul necesar pentru digerarea prăzii, în vederea ultimului salt spre cucerirea mondială. Scopul final al evreimii, cu crearea și potențarea acestui teribil instrument, l-o vedea, dacă mâna Domnului nu intervine, cine-o trăi.

Iată dar, și în cazul de față, presa mondială, mai toată în mână evreiască, când alarma contra "pericolului nazist". Sigur, pentru masa cititorilor, "logica" e impusă tot de anumita presă; altfel, normal era ca oricine să se întrebe de ce se acuză numai Germania, când svastici au apărut peste tot. Englezii de pildă, cari și ei, din motive economice și hegemonice, văd rău Germania, s'au repezit cu vina asupra ei, deși svastici apăruseră destule chiar pe teritoriul lor. Inșiși cei ce-au afirmat că centrul "svasticist" ar fi la Nasser, vina au dat-o tot pe.. Nemți. De unde se vede clar cuvântul de ordine. Că e așa o atestă, dacă mai era nevoe, intervenția directă a însuș supremului kahal, "World Jewish Congress", al cărui director politic, Easterman, după ce-a afirmat că afacerea svasticilor e o sinistră conspirație pentru a deranja relațiile internaționale "tocmai acum când sunt speranțe pentru o coexistență pacifică", și că nu crede că în spatele ei s'ar afla guvernul comunist din Pankov, s'a deplasat în Germania -și nu în altă țară!- într'o adevărată anchetă, consemnând guvernului din Bonn un memoriu de o cutezanță ne mai pomenită, în care cerea epurarea cadrului funcționăresc și a câtorva miniștri, alungarea refugiaților anticomuniști, tăerea pensiilor foștilor naziști (ce serviseră totuș țara), înăsprirea proceselor, noi despăgubiri evreilor, introducerea în învățământ a.. "științei" antifasciste, și alte obrăznicii.

Desigur, înțeleptul Adenauer, patriot și european de rasă, îngrijorat de panta pe care era împins prestigiul țării sale în momente așa dramatice, n'a ezitat, pentru contracararea ei, să se calce pe sine în picioare, trimițând comunităților evreești indignate telegrame de cele întâmplate (ca la Köln), vizitând cimitire (ca la Bergenbelsen), punându-și ambasadorii să facă, după prezentarea scrisorilor de acreditare, vizite "de curtoazie" la rabinii-șefi (ca la Copenhaga), etc. Și ar fi mers până la confecționarea unor legi și mai drastice în favoarea evreilor; dar însuș leaderul socialist Adolf Arndt a observat, cu mult bun simț -citim în "Popolo" (8 Ian.)- că "o lege specială în favoarea unei părți din populație probabil s'ar întoarce împotriva acelei populații, pusă în poziție privilegiată"....

Negreșit, strategia iudaică temea și posibilitatea ca lumea, mai ales cea creștină, să se trezească pe'ncetul din narcoză; de aceea a consimțit uneori câte o victimă (Zinoviev, Slanski, Rosenberg, etc.), menită să creeze confuzie, iar mai recent presa mondială face mare caz de persecuțiile antisemite din.. țările ocupate. Pentru omul de bun simț se impun însă două întrebări elementare: dacă zisele persecuții ar fi adevărate, Israeliții, cari, când în adevăr au fost persecutați de Nemți, au reușit să combine cea mai monstruoasă împreunare (între democrațiile proclamatoare ale libertății absolute și comunismul negator al oricărei licăriri de libertate), - n'ar provoca și acum, cu imensele mijloace ce incontestabil au, cea mai formidabilă coaliție, firească de astă dată, împotriva celor ce ei pretind că-i persecută așa cumplit? Ori, în această privință, se vede exact contrariul! Pe urmă (cunoscându-se solidaritatea, de invidiat, a evreilor): dacă persecuțiile antisemite din țările robite ar fi adevărate, n'ar demisiona toți evreii din partidele comuniste din lumea liberă? Ori, pan'acum nu cunoaștem nici măcar un caz! In loc de "persecuții", citim în "Quotidiano" din 20 Ian. 1960 că "în cursul anului 1959 au trecut prin Austria peste 12.000 evrei, provenind din țările comuniste și mergând cea mai mare parte în Israel". Natural, ajunși în lumea liberă, toți

au avut grije, ca la comandă, să deplângă soarta coreligionarilor rămași, - dar, cum de au putut să plece, s'au ferit să spună. Aceeași publicație catolică mai scrie că din Polonia au plecat în 1957, 30.331 evrei, și 1000 în primul trimestru 1958; în această epocă, "din cele 3 milioane de evrei ce trăiau în Polonia în ajunul celui de al doilea război mondial rămăseseră numai 50.000, din cauza mai ales a puternicei emigrări întâmplată între Oct. 1956 - Iulie 1957". Iar oficiosul democrat-creștin italian, "Popolo" (8 Ian.): "Cât despre persecuțiile contra israeliților în țările blocului sovietic, un purtător de cuvânt al legației israelite din Viena a spus astăzi că la legație nu se știe nimic și că sunt înclinați să se îndoiască de veracitatea știrilor de presupuse arestări de evrei ce-ar fi avut loc în Romania în ultima vreme" (dar se vede că n'au citit "Bire"...). In timp ce Kozlov, vicepreședinte al consiliului de miniștri sovietic declară, cum vedem în "Der Spiegel" (15 Iulie 1959): "Să dea Dumnezeu ca Iudeii din toate țările să ducă odată viața pe care o au azi Iudeii din Uniunea Sovietică. Aceștia trăesc în URSS mai bine decât în Israel". Nu ne'ndoim!

Desigur, țânțarul "svasticist", devenit armăsar antisemit, n'a întârziat să emoționeze pe emotivii de profesie. Consiliul Mondial al Bisericilor, Liga Drepturilor Omului și alte respectabile organizații au exprimat cea mai decisă indignare contra.. masacrului îndeplinit de bidinele. Până la urmă, ridicolul a readus "scandalul" la măruntele-i proporții, dar Moscova nu doarme; conferința "la vârf" se apropie și e mereu nevoe de combustibil pentru întreținerea focului urii contra Germaniei. De aceea, terminat carnavalul mondial al svasticilor, s'au descoperit, "întâmplător", într'un pătul, memoriile unui copil, tot evreu, conținând, natural, ororile naziste. De ce copil și nu om matur? Pentrucă copiii înduioșează mai ușor. Și de ce iarăș evreu? Nu e nevoe s'o mai spunem... Când s'o isprăvi și interesul pentru noua "descoperire", cum s'a evaporat pentru Ana Frank vom vedea de ce mai e în stare inventivitatea muscălească.

Pentru noi, toată afacerea se încheie "în activ". Am descoperit, cu acest prilej, că omenirea nu-i chiar așa insensibilă, cum părea; ea posedă încă o impresionantă doză de umană sensibilitate, care-o onorează. De aceea suntem în drept să credem că numai necunoașterea împrejurărilor cu adevărat complice din țările ocupate a făcut-o să stea indiferentă pan'acum. Dacă pentru câteva biete svastici, mâzgălite de niște băetani pe unde-au apucat, s'a îngrozit și-a reacționat cu atâta vehemență, ne putem închipui ce uragan de indignare va inunda planeta când se va afla de genocidul, de munca faraonică, de jaful și de tot cortegiul de crime ce de 15 ani bântue în nenorocitele țări ce-au încăput în laba Moscovei. Curaj Români! Să ne trezim! La treabă! Să risipim, odată, neștiința cinstitei lumi occidentale! Când va afla de iadul dela noi, imensul rezervor de lacrimi -pe care azi, în lipsă de altceva, îl cheltue pe dureri vechi, de relief nespus mai mic, sau pe ștrengărești jocuri de copii, cu "ghepeis" sovietic-, îl va vărsa infinit mai util, răscolind conștiințele, pentru monstruozitățile ce se petrec cu milioane de nefericiți și de zi, acum, sub ochii noștri chiar...

Petre Vălimăreanu

Doină ardelenească

De s'ar afla cineva
Să-mi citească inima
Ar citi pân'ar muri
Și tot n'ar mai isprăvi
Inima-mi e-amărăciune
Și-i neagră ca și-un tăciune.

Arde-te-ar focul pământ
Și te-ar bate Domnul Sfânt
C'am semănat viorele
Și-au răsărit dor și jele
Am semănat busuioc
Și-a ieșit pară și foc.

& PARIS. Ziua Sf. Arhangheli s'a sărbătorit cu fast deosebit. Fiind hramul bisericii, patronul fostului rege și ocrotitorul legionarilor oameni de toate opiniile și credințele s'au găsit în acelaș sfânt lăcaș, unde pr. Boldeanu, Gherasim și Branzeu au slujit, după liturghie, un Te Deum.- Cele două biserici naționale au organizat împreună "pomul de Crăciun". Au participat și vreo 10 călugărițe, romance get-beget de prin Moldova și Ardeal, ba și un călugăr de la Sf. Munte.- La Te Deum-ul de Anul Nou, din partea casei regale n'a fost decât veteranul mareșal Cădare, care deabia mai putea duce povara decorațiilor și a iataganului turcesc dela brâu.- La comemorarea Unirii s'a făcut pomenirea domnitorului Cuza, cași a lui Carol I și Ferdinand; că pe Carol II și Mihai îi pomenesc enoriașii și în afară de fugă lune. Ba mai e vorba și de Mircea I sau Carol III, naiba știe cum l-o mai chema.. După masă, în cadrul săptămânii pentru unirea bisericilor, au vorbit delegații confesiunilor: mons. Gillet, pastorul Boegner și prof. Zander; deosebirile s'au topit și mai bine la agapa ce-a urmat, organizată de femeile române ortodoxe.- Duminică 7 Februarie s'a făcut pomenirea lui Iuliu Maniu, mort în păcatul de-a nu fi văzut clar la 23 August: el, n'avea voe să greșească!-

&&. D-l Zarer ESENKOVA, profesor la Academia de Științe Economice și Comerciale din Constantinopol, a fost numit profesor la Academiile de Război și la Centrul Cultural Francez local, și distins cu Mențiunea Foarte Onorabilă de Academia Națională de Științe, Litere și Arte din Bordeaux.-

&&. In "Orientări" se vorbește, la "1 Dec. 1918", de "Intregirea României Mari". De întregit s'a întregit, de fapt, Romania Mică. Carea, tocmai prin.. întregire, a devenit "mare"...

MATEI BASARAB,către locuitorii din Corbi(Muscel),clăcași ai Mănăstirii din Curtea de Argeș: "Iar când a fost acum,a venit părintele Egumen înaintea Domniei mele de au spus cum au fost mers la rumânii mănăstirii,ca să-i mâie la lucru și la posluşania mănăstirii,iar ei n'au vrut să asculte să meargă la lucru să lucreze,ce au sărit la egumenul și i-au luat toiagul den mână și i-au înjurat slugile și posluşnicii mănăstirii.Drept aceea,am dat Domnia mea părintelui ce să aibă a-i bateră pre carele va fi sărit asupra lui și să-i mâie pre toți la lucru,cum lucrează pre la alte mănăstiri.

Așisderea și voi,rumânilor,din Corbi,în ce chip și cu ce semeție săriți voi asupra egumenului? Au nu știți că vă voi purta tot despueți pren târg ca pre niște câini? Că,după mila ce aveți dela Domnia mea,pentru voia egumenului,voi încă săriți asupra lui? Să vă vegheați de ce v'ați apucat,că mai mare urgie de (cât) voi nu va păți alții și să vă dați datoriile și găletile,cum știți că a fost obiceiul; și la lucru,dacă vă va da poruncă,să sară și mare și mic; că,dacă nu veți sări,pre toți voi să trimit Domnia mea să vă aducă legați.Aceasta vă scriu Io Mateiu Voevod". (14 Ian.1643)

H A I D U C E A S C Ă

Foaie verde foi de nuc
Veni vremea să mă duc
Se strâng fetele buluc
Și mă'ntreabă un'mă duc
Eu le spui la Câmpulung
Să-mi cumpăr un căluț murg
Lung la trup și scurt în gât
Să-i dea coama de pământ.
Și tot frunză dintr'un nuc

Astă var'am fost haiduc,
Și la vară iar mă duc
Să scot fagii din pământ
Să m'așez la rădăcină
Să spăl arme de rugină
Să le ung cu untdelemn
Să tragă bine la semn
Și cu seu de căprioară
Pe cine-oi lovi să moară.

&&. D-na și arhitect Giovanni PITINI,bucureșteni stabiliți la Acilia(Roma),au avut,la 15 Iunie 1959,bucuria primei odrasle,micuța Gabriella.- Tot la Roma,d-na și dl Giovanni FORGEARINI,ieșeni,- cu nașterea,puțin înainte, a năzdrăvanului Marcuccio,au avut bucuria de a deveni.. bunici.Bunele noastre urări,pruncilor și fericitelor familii.-

&&. La 4 Oct.1959 s'au cununat,în biserica română din Paris,Domnica și Constantin ZARCADA,macedoneni,nași fiind d-na și dr Nic.Caranica; la 18 Oct., d-na și dr N.GUGUIANU,având nași pe d-na și av.Jean Miloaie.Sărbătorirea ambelor nunți s'a făcut în salonul de recepție al bisericii.D-na și inginer Iancu PERIFAN,căsătoriți în Grecia,și-au serbat nunta și în cercul prietenilor din Paris,la 25 Octombrie.-

&&. Implinindu-se,la 28 Ianuarie 1960,o lună dela moartea, într'un spital din Madrid,a fostului șef al statului croat,Ante PAVELICI,s'a făcut,în biserica Gesù e Maria din Roma,un parastas,la care a participat multă lume. Dintre români,N.Bujin.-

&&. La 13 Dec.1959 s'a stins din viață,la München,Nicolae Z.LEONTE.Născut la 18 Sept.1912 la Vânători(Putna),dintr'o familie de țărani fruntași, a mers,la terminarea Școlii Normale Din Focșani,la Ecica,în Banatul înstreinat,unde timp de 8 ani a fost dascăl model.Luase parte la nunta Căpitanului. în crângul de lângă Focșani; se călise,lângă Cristache Solomon și inginer Blănaru,în credința legionară.Bun misionar,la catedră și în pribegie.Descurajat în căsnicie,Leonte și-a căutat alinarea,mai târziu,în însoțirea cu o străină,Frieda,care l-a înțeles mai bine și i-a mângâiat ultimele clipe ale vieții.Fie-i țărâna ușoară! și dorința-i fierbinte,de eliberare a României sale,împlinită!

&&. La biserica română din Roma s'a făcut,la 20 Decembrie,parastasul de 6 săptămâni pentru regretatul Achile PAPOLLA; la 24 Ianuarie,parastasul de un an pentru soția ing.Gh.MORARIU.- Românii refugiați la Roma au sărbătorit pomul de Crăciun Duminică 20 Decembrie; oaspe străin,dl ing.Traian ISBASESCU din München.- La 12 Ianuarie,copii de toate neamurile au cântat și recitat, în biserica Sant Andrea della Valle,cântece de Crăciun.Cei mai nepregătiți s'au prezentat Românii,cântând fiecare în legea lui; i-au salvat însă costumele - și splendida stea,făcută de d-na prof.DEJANA,macedoneancă.

- De "Unirea Principatelor" s'a făcut,la biserica română,Te Deum."Trăiască Regele!" s'a cântat pe.. două voci: una a mons.TAUTU,în fața altarului - cealaltă a mons.CAPROS,la strană.Publicul,peste 30 de persoane,a tăcut indiferent.Și n'ar fi just: doară Imnul e nu al lui Mihai,ci al Monarhiei; care,încă n'a fost înlăturată de poporul român,printr'un act liber.- După masă,serbarea,organizată de "Armonia".A vorbit d-l Mosouna-SION.Corul,mai însuflețit ca oricând.Frumos a cântat,duios chiar,romanțe de-ale noastre,d-ra Mefkûre TAMER,turcoaică din România,studentă.Oaspe străin: prof. Gh.USCATESCU dela Madrid; care a și ținut,apoi,o conferință la Pisa.-

&&. "BULETINUL" Românilor din sudul Germaniei ne informează că printre cele 18 persoane cinstite de Uniunea Germanilor din Bucovina,la jubileul de 10 ani,cu insigna de aur,se află și un ne-german: d-l prof. Gh.CARSTEANU.-

CALENDAR NAȚIONAL

1 Ian.1847: Franz Liszt e poftit de Bibescu Vodă la Palat,unde execută acele minunate improvizații pe bază de melodii românești.La 18 Ian va da la Iași,în saloanele lui Alecu Balș,primul său concert în Moldova.

1 Ian.1876 și 1877: Apar,în "Convorbiri literare",povestea lui Creangă "Punguța cu doi bani" și Moș Nichifor Coțcarul.

3 Ian.1859: La adunarea deputaților unioniști în casa lui Const.Rolla (Iași),N.Pisoschi propune candidatura lui Al.Cuza la tronul Moldovei.

5 Ian.1859: Cuza ales,Neofit Scriban rostește o frumoasă cuvântare în catedrala din Iași: "Biserica ne spune,prin scriptura insuflată de Dumnezeu, că sfinții săi prin credință au învins împărății,au dobândit biruințe,au astupat gurile leilor,au stâns puterea focului,au scăpat de ascuțișul sabiei, s'au întărit în slăbiciune,s'au făcut puternici în războaie și au luat taberele dușmanilor în fugă.. Voi,fraților,prin credința nației române,de veți fi credincioși stindardului ei,veți fi tot atâta de puternici ca și biserica prin sfinții săi.Fie,dar,ca alesul vostru de astăzi să fie acela pe care-l așteaptă nația română! Fie ca el să vindece rănile ei și să realizeze dorințele ei! Dumnezeu și lumea vă privesc,Biserica vă binecuvintează,Românimea întreagă vă așteaptă!"

7/8 Ian.1845: Moare episcopul Ilarion al Argeșului,prietenul lui Tudor.

8 Ian.1884: Moare Gheorghe Eminovici,tatăl lui Eminescu.

10 Ian.1893: La Sigmaringen,căsătoria prințului Ferdinand cu pr.Maria.

10 Ian.1928: Iese "Curentul",condus de Pamfil Șeicaru.Colaborează Cezar Petrescu,Crainic,Dem.Teodorescu,Al.Busuioceanu,I.Dimitrescu,T.Braniște,etc.

13 Ian.1875: Iese la București,până la 31 Martie 1876,ziarul "Znanie" (Știința),condus de revoluționarul bulgar Karavelov.Tot el și tot aci scosese,la 20 Febr.1873 - 12 Oct.1874,ziarul "Nezavisimost"(Independența).

14 Ian.1842: Pe o carte de cult,după un prost obicei,care e de folos istoriei literare,"Nae Filimonescu"(N.Filimon) înseamnă că "s'au aflat în slujba sf.biserici a Ianii 13 ani și se află și acum în slujba acesteia ca cântăreț absolut"(=absolvent).Primea pe an 800 de lei.

14 Ian.1921: Vernisajul expoziției Tonitza la "Arta" în București.Multe tablouri cu scene de prizonierat: artistul căzuse în mâna Bulgarilor la Turtucaia și rămăsese deținut 2 ani.In catalogul expoziției,ca motto,cuvintele lui Barbusse: "Celui qui veut creuser jusqu'à la verité doit simplifier".

15 Ian.1834: S'a deschis la București,în casele pitarului Dincă Boerescu, o școală de muzică,declamație și literatură.

17 Ian.1880: Moare,la Băicoiu(Prahova),Cleopatra Ghica,fostă Trubetzkoi.

21 Ian.1862: Zețarul Petre Ispirescu publică în "Țeranul român",n.11, frumosul basm "Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte".

23 Ian.1838: Un mare cutremur sgudue Capitala,mai ales mahalaua Sf.Gheorghe,unde hanul se preface în ruină.

24 Ian.1866: Moare Aron Pumnul,profesor de limba și literatura română la Liceul de stat din Cernăuți,catedră înființată la 28 Febr.1849.

24 Ian.1918: Comitetul studenților români din Basarabia afirmă într'un manifest: "Noi socotim că mântuirea neamului nostru este în unirea tuturor fiilor noștri într'o singură țară.Noi dela străini nu mai așteptăm nimic, toată nădejdea ne-o punem în viața la un loc cu toți frații noștri români. Nu ne trebue Rusie federativă".

28 Ian.1653: Moare Simion Ștefan,mitropolitul Ardealului.

28 Ian.1959: Moare la Paris poetul Pius Servien(Șerban Coculescu).

30 Ian.1861: Se naște,la Dubendorf(Zürich),Wilhelm Meyer-Lübke,profesor de limbi romanice la universitățile din Jena,Viena și Bonn.Membru onorar al Academiei Române,a condus Institutul Român din Viena.

1 Febr.1834: Institutul litografic al "Albinei",inaugurat în Nov.1832, publică prima gravură după un desen al lui Asachi: "Ștefan cel Mare a Moldovii cuvintează al său testament politicesc la anul 1504".In textul însoțitor,Asachi zice: "Acest cadru,carele înfățoșează o întâmplare atât de însemnătoare a istoriei,are merit de a fi isvodit și lucrat la Eși.Ce să atinge de meșteșug,ni măgulim cum că asemene nou product poate servi de podoabă apartamenturilor fiecăruia moldovan carile poartă în inimă frumoase istorice suveniruri a patriei".

4 Febr.1859: Moartea lui Alecu Russo.

5 Febr.1953: Moare,într'o închisoare comunistă,Iuliu Maniu.

13 Febr.1695: Antioh Cantemir se urcă pe tronul Moldovei,domnind până la 14 Sept.1700.A mai domnit,apoi,dela 1705 la 1707.

14 Febr.1903: Se retrage de pe scenă artista Aristița Romanescu.

16 Febr.1947: Moare,la Paris,Elena Văcărescu.Părăsise țara în 1891.

17 Febr.1658: Poarta mazilește pe Constantin Șerban Basarab.

23 Febr.1752: Maria Tereza semnează numirea lui Aron episcop de Făgăraș.

27 Febr.1894: In revista "Viața" apare o caricatură,datorită lui Delavrancea,"Mersul populației.Țăranul și boierul(chestie de Constituție)",cu înteles social satiric.-

OFENSIVA COMUNISTĂ CONTRA REFUGIAȚILOR

Reducerea simțitoare a numărului deputaților comuniști francezi, în alegerile din 1958, a produs satisfacție și mare speranță în întreaga Nație Franceză și în toate țările libere, dar mai ales printre refugiați. Se vorbea de o avalanșe ce-avea să îngroape în scurt timp comunismul italian și organizațiile roșii din Occident. Cei mai crunt înșelați în așteptările lor au fost refugiații. Căci dacă la Cameră obstrucția și insolența reprezentanților Moscovei au scăzut simțitor, în Administrație toți comuniștii au rămas la locurile lor. Ordinele Cremlinului au fost executate "stakanovist" de către tovarășii instalați în fotolii franceze. In esență ele cereau boicotarea, șicanarea adevăraților francezi, săpând astfel autoritatea noii Republici abia instalată. Alegerile pentru Senat, care au avut loc la câteva luni, au arătat în ce grad au fost executate ordinele Moscovei, iar prevederile confirmate.

In ce privește refugiații, o presiune continuă, sistematică, insolentă se exercită contra lor pentru a-i exaspera și a-i face să treacă frontiera.. "coexistenței". Libertăți elementare sunt pentru ei abolite de agenții Moscovei. Toate scrisorile mele, cu articole trimise ziarelor și revistelor de seamă din exil, n'au sosit niciodată la adresă. Toate răspunsurile mele la diferitele chestiuni ce-mi puneau refugiații au fost deasemeni sustrase. Până și mandatele încredințate n'au plecat. E de admirat tenacitatea multor camarazi cari, neprimind ani de zile nici un răspuns, au continuat totuș să-mi scrie. Descoperirea a făcut-o Siguranța locală, la reclamația mea din 19 Mai.

Aceeași soartă a avut-o corespondența din străinătate. Citez un singur caz: o scrisoare ce mi-a fost trimisă de comandantul Armatei Turcești la 4 Februarie 1959, fiind sustrasă, a fost găsită la 24 August. Ea poartă numai ștampila de plecare din Ankara și nicio ștampilă franceză de sosire. Refugiații și lumea întreagă cunosc felul demn cum răspunde guvernul Turciei la notele diplomatice insolente, amenințătoare, trimise de Soviete; între altele, el se bazează pe o armată puternică, una din cele mai puternice ale OTAN-ului și admirabil așezată în coasta Sovietelor. Scrisoarea purtând pe plic numele generalului M.R.Erdelhün a atras atenția agenților comuniști. Desigur, conținutul nu le-a plăcut, căci scrie între altele: "Les services que Vous rendez au Monde libre en précieux Soldat et homme des lettres, qui connaît de près le communisme et la Turquie, sont remarquables. Nous lisons Vos oeuvres avec un grand plaisir, toutes écrites dans cette voie. Vous Vous rendez certainement compte de l'importance, et de la gravité de notre tâche qui est de garder les Nations libres du péril communiste et de sauver les Nations tombées sous le joug communiste. J'espere un jour Vous saluer en passage d'Istamboul vers la Roumanie libre. Ce sera un grand plaisir de Vous recevoir si Vous venez en Turquie, ou lors de mes frequentes visites en France". (N.B. Rog pe reprezentanții.. "oficiali" ai refugiaților, sau "reprezentanții" partidelor politice să nu se supere citind aceste aprecieri. Ei au făcut tot posibilul ca să mă îngroape încă din 1947. De atunci eram "jenant" pentru "covrigarii" refugiului).

Iată dar cum în țara cea mai liberă, mai democrată, agenții Moscovei aplică mai mult decât o cenzură: o confiscare totală a corespondenței. Comuniștii lucrează fără jenă, ei sunt "tabou". Justiția nu-i poate atinge, așa cum nu poate fi atinsă Moscova de "Conseil de Sécurité" sau de adunările ONU. Ei s'au bucurat încă odată de reușita manevrei, dar cei ce vor jubila sunt "refugiații oficiali", muștele fondului de dolari și franci elvețieni, monopolizatorii de titluri pompoase, pițigoii partidelor politice instalați în "comitete" ca să reprezinte o țară pe care au trădat-o. Ei și-au atribuit putere de guvern, dar ce-a îndeplinit timp de 15 ani acest "guvern"? Singura lor misiune a fost și este nu de a bate drumul salvării României, căci în România liberă nu va fi loc pentru nici unul din ei (teama de răspundere), ci de a acoperi, de a îngropa de vii pe adevărații reprezentanți ai României din refugiu. Dar această chestiune e prea vastă și importantă pentru a putea fi discutată într'un articol; ea va fi încadrată într'un volum ce va expune, "sine ira et studio", activitatea Românilor în exil.

Din rândurile de mai sus, cititorii vor fi înțeles una din fețele drăcești ale manevrei comuniste. După ce-au vârît zazania între refugiați prin infiltrarea de alți "refugiați", camuflați și bine plătiți, Sovietele au înțeles să izoleze pe toți cei ce le jenau. Intr'un număr viitor voi expune alte manevre întreprinse de comuniști, cari întrebuințează funcțiile lor în administrația statelor occidentale pentru a asfixia pe refugiați. Cum cucuta comunistă crește și otrăvește fiecare nație din Occident, udată fiind din belșug cu aurul Moscovei, fi îndemn să ia măsuri de control în ce privește, mai ales, plecarea publicațiilor și corespondenței.-

General G. Băgulescu

&&. Misiunea catolică română și Asoc. creștină română din Austria au serbat Unirea Principatelor la "Nansenhaus" (Viena). Program: rugăciune, conferință, Scrisoarea III de Eminescu, film romanesc, coruri (Pe-al nostru steag, Pui de lei, Pe vale mă duc, Iac'așa, Hora Unirii).-

&&. dl Ion RAȚIU ține, în Ian.-Martie 1960, o serie de conferințe în Canada și St. Unite. Cele mai multe, despre țara noastră: "Rumania Under Soviet Influence".-

PÂINEA CEA DE TOATE NOPȚILE..

-"Ai să cobori la București. Te duci în strada Uricari 685 și bați la ușa din dreapta, în fundul curții. O să-ți deschidă un bătrân, legat la ochiul stâng cu bandaj negru. Ai să-i spui: "Mi-e foame". O să-ți răspundă: "Numai pâine și ceapă ne-a mai rămas, restul..." Tu ai să complectezi: "A plecat pe drumul Spătarului Milescu". Bătrânul te va lăsa să intri primul în casă. Calci cu piciorul drept "pe prag" și faci semnul crucii de trei ori. Numai așa vei fi crezut. Omul acesta e singurul care te poate ajuta să duci sarcina la bun sfârșit. El poartă toată răspunderea Centrului, fără el cu greu ne putem descurca. Acum o să-ți repet consemnul. Bagă bine de seamă să nu uiți absolut nimic, altfel te întorci cu mâna goală. Și nu-i exclus să nu te'ntorci deloc".

Cârciumaru, zis Cireș, repetă după Gârbea, cuvânt cu cuvânt, consemnul.

-"Mite, aici ai bani pentru "cheltueli neprevăzute". Fii zgârcit cu ei, că nu avem prea mulți. Coboară pe cărarea a patra, pe lângă stâna din vale și ia acceleratul de București la Sinaia. Bilet nu scoți. In gară te va aștepta un muncitor cu biletul și locul reținut. O să-l recunoști după salopetă și un ziar "Scânteia" îndoit în lung în buzunarul stâng. Din ziar va ieși o bucată de hârtie albastră. Nu-l vei întreba decât "Mai întârzie trenul de Brăila?" - Apoi, întorcându-se către ceilalți: "Plop și Viezure, îl veți însoți până trece de posturile 4 și 6. Fiți prudenți și nu lăsați semne pe drum. Veniți cât mai repede".- Se ridicară cu toții. Se descoperiră, întorcându-se cu fața spre troiță, și cântară în cor, ca totdeauna când pleca cineva într'o misiune grea, "Cu noi este Dumnezeu"... Se sărutară. Și pe când cei trei se pierdeau printre trunchiurile de brad, coborînd grăbit, din urmă îi însoți câtva timp ecoul cântecului lor, cântecul de răsmiriță al haiducilor:

Am părăsit cămine'nsângerate Cu trupul țării sfârtecat în gând
Și turle de biserici fumegând, Pe sfânta cruce am jurat dreptate...

Cătinușa coborîse spre piscul Negoiului, când cei doi însoțitori fură somați de postul de veghe înaintat al taberei. Raportară lui Gârbea și plecară la culcare.

Incepuse să miroase a toamnă. Barba-Caprei îngălbenise la vârfuri și caprele negre părăsiră piscurile. Bacii își strângeau sculele, mai dereticau pe la stâni dregând câte ceva și pregătindu-se de coborît la iernat. Din când în când, stoluri de rândunele și lăstuni treceau peste crestele bătrâne ale Carpaților, țintind săgeată spre sud. Prin acele bradului cânta vântul.

Grupul lui Gârbea crescuse în vară cu vreo douăzeci de flăcăi, parte studenți, parte țărani de prin jurul Câmpulungului, unde se lansase de cu primăvară "campania de curățire". Avuseseră loc ciocniri sângeroase și grupul dase dovadă de multe calități. De-acum se apropia iarna și "armistițiul cu cuțitul în dinți" urma să intre tacit în vigoare: poterele nu îndrăsneau să înfrunte zăpezile mari. Dar o altă problemă apărea imperios: aprovizionarea pentru toată durata iernii. Cu toată bunăvoința și strădania ciobanilor, stânele nu putuseră da suficient: controlul securității devenise extrem de sever. "Confiscaseră", cu concursul bacilor, cota de brânză și de urdă destinată "necunoscutului", dar era puțin. Cu toate atacurile date pe la I.P.I.L. (întreprinderea pentru industrializarea lemnului), cu tot ce aduseseră țăranii, mai cu traista, mai cu carul în care ascundeau cum puteau câte ceva, ce se strânsese nu ajungea. Gârbea era, pe lângă un excelent militar (și.. nu făcuse armata, fiind urmărit încă din 1947), și un straşnic gospodar. Iși impusese calitățile pe încetul și, după ce Koinea căzu într'o ciocnire, grupul îl alese cu drag șef, deși era printre cei mai tineri. De doi ani, de când stăpânea partea aceasta a Făgărașului, dela Dragoslave la calea ferată spre Brașov, reuise să-și păstreze grupul aproape intact, cu toate crâncenele lupte din vara trecută. Numai doi uciși și cinci răniți. Mai muriseră doi, unul în tabără (de apendicită perforată, și n'au avut cum să-l opereze), altul prăbușit într'o prăpastie pe când încerca să deruteze o patrulă a securității. Nu i-ar fi dat nimeni 28 de ani. Inalt, bine legat, cu spatele "cât Caraimanul", cu barba neagră și deasă (îi prindea foarte bine când se travestea în preot în diferite misiuni), părea un bărbat de cel puțin 40 de ani.

In ultimele zile se întorsese dela București. Spusese haiducilor că pregătise ceva dar că va pleca din nou să pună la punct toate amănuntele. "Mă bate (era vorba lui obișnuită), haiducul nu e călugăr să postească. Dacă nu se hrănește bine, nu face zeci de km pe zi, încărcat și cu potera securității legată de coadă". -"Drept îi, dar dacă nu-i?"... -"Dacă nu-i, facem rost din altă parte. Din Capitală de exemplu. Acolo sunt depozite destule. Drumul dela București până aici e mult mai scurt decât până la Moscova. In consecință (și accentua cuvintele mai.. urbane, imitând un profesor dela facultatea de drept)- în consecință deci, aici pot ajunge mai ușor și mai repede"... Se retrăsese o zi întreagă într'un adăpost lângă cascadă, să pună la cele..

In aceeaşi noapte,un preot lua trenul din Buşteni spre Capitală.Era chemat de patriarhie la cursurile de marxism ce începeau peste 3 zile.S'a întors în tabără cu ochii luminoşi."Am pus totul la cale.Acum ne trebue un băiat înţelept(nu putea suferi pe "inteligenţi": "sunt şmecheri mă,au sămânţă de levantini în ei şi curaj nici cât sămânţa meiului").Trebue să rezolve "practic".Vedeţi,un preot nu prea se ocupă cu transporturi de conserve.Va veni cineva dela Bucureşti să ne anunţe când vor fi gata hârtiile.Şi atunci .. dar până atunci vreau să dorm oleacă".Scoase din raniţă câteva sute de ţigări.El nu fuma."Să opriţi şi pentru cei care nu sunt în tabără".Când intră în colibă,soarele îi zâmbi de undeva departe.din pragul ţării,urcând încet spre Făgăraş.

Odată cu mirosul de toamnă ce cobora de pe culmile golaşe ale Omului,din vale un cioban aduse o scrisoare în care mama unui prieten rămas la turmă îl ruga să coboare că are nevoe de el pentru a drege acoperişul casei.. In dimineaţa următoare,un muncitor îmbrăcat într'o salopetă plină de uleiuri şi noroi,neras şi cam obosit,bătea la uşa din fundul curţii cu numărul 686, pe strada Uricari.Nu răspunse nimeni.Mai bătu odată.Nici un răspuns.Cârciumaru începu să se nelinişteasca.Mai bătu odată destul de tare.Din interior se auzi un sgomot înfundat şi parcă un scârţâit de balama.Un altul poate n'ar fi auzit; urechea lui însă,care prindea până şi pasul ciutei prin muşchiul pădurii,prinse sgomotul destul de lesne.Simţi că cineva se apropie în vârful picioarelor de uşe şi ascultă.Mai bătu odată după semnalul indicat. De după uşe se auzi o voce slabă,de femee: "Cine e"? Cârciumaru rămase încurcat.Se gândi o clipă c'a greşit uşa.Mai mult mecanic răspunse,cu voce însă liniştită: "Om bun.Deschideţi vă rog".In pervazul uşii apăru o fată în haină de casă,cu şal negru pe umeri.

- "Pe cine căutaţi vă rog"?

- "Pe.. dar nu mă lăsaţi să intru? E aşa de frig afară şi s'ar putea să răciţi tovarăşă".Mai codindu-se,mai surprinsă de îndrăsneala necunoscutului, fata îi făcu loc.Cârciumaru intră călcând cu dreptul "pe prag" şi făcându-şi cruce.Işi spuse în gând: dacă nu ştie,nu va observa; dacă mă întreabă,o să-i spun că aşa e obiceiul la Timoceni.Fata surprinse şi pasul şi semnul crucii,dar păru că nu observă. "Pe cine căutaţi"? întrebă ea din nou.

- "Pe... dumnealui",răspunse uşurat Cârciumaru,arătând figura unui ofiţer de marină,bătrân şi cu ochiul legat,dintr'un portret atârnat lângă uşe.

- "..A plecat pe drumul Spătarului Milescu".Apoi,răpusă de durere,se lăsă pe un scaun şi începu să plângă domol,cu mici suspine.Braţele lui atârnară neputincios.In clipa aceea ar fi preferat să înfrunte o poteră întreagă decât aceste lacrimi.Nu era obişnuit cu aşa ceva şi nu ştia ce să facă. Luase drumul codrului odată cu Gârbea încă din anul întâi al facultăţii şi cu femeile nu avusese deaface niciodată.Avea doar 18 ani pe-atunci.Se uită împrejur desnădăjduit.Ii trecu prin cap să facă calea întoarsă la tabără, dar se ruşină de asemenea gând.Duse la întâmplare mâna pe capul fetei şi mângâindu-i stângaci părul castaniu încercă s'o liniştească."Nu mai plânge domnişoară.. nu mai plânge.. ce Dumnezeu.. nu e nimica.. poate să se întoarcă.. nu cred să fie grav..".Nu credea nici el ce spunea.Fata se ridică în picioare şi se uită la el.In ochii căprui,el citi toată desnădejdea ce-i bântuia sufletul. "Nu se va mai întoarce niciodată.I-am îngropat acum două zile".Apoi,parcă împinsă de-o nestăpânită dorinţă de-a împărtăşi şi altuia durerea ce-o rodea,cu lacrimi şiroind pe faţă începu:

- "L-au ridicat acum 4 zile.Noaptea,la ora 12.Au venit câţiva îmbrăcaţi în haine civile.Am aşteptat toată noaptea cu urechea la uşe.Pe la 5 am auzit o maşină oprindu-se în faţa porţii.Până să ies,dispăruse după colţ.M'am apropiat de gard şi atunci.. of Doamne!.." Se opri o clipă. "L-am găsit pe tata rezemat de gard,jumătate în noroiul străzii.Am crezut că-i leşinat.Am trecut poarta şi l-am prins de braţ,cu amândouă mâinile.Mâna a apucat ceva ud şi lipicios.Am simţit că era sânge.L-am mişcat.Trupul moale s'a lăsat dealungul gardului.L-am târît cu greu până în sala aceasta.Şi aici.. (îi arătă scândurile încă ude) aici mi-a fost dat să văd ceeace n'am să uit şi n'am să iert niciodată.Capul era numai rană.Fusese lovit cu vâna de bou probabil. Ochiul bun era plesnit şi din el se prelingea sânge amestecat cu ceva gălbui.I-am smuls,înebunită de groază şi durere,haina şi cămaşa îmbibate de sânge.Fusese bătut pe spate cu sârmă ghimpată şi era numai rană.Nu se vedea piele nicăeri.Am apucat în neştire o găleată cu apă rece şi i-am udat capul şi pieptul.Inima îi bătea încă.Am lipit capul de pieptul lui brăzdat de dungi crăpate şi vinete,cu sânge închegat.Am simţit că vrea să-mi spună ceva.A mişcat încet buzele.Abia am reuşit să-i aud şoaptele: "N'am spus nimic.. nimic.. o să vină.. un tânăr.. spune-i.. a plecat pe drumul Spătarului Milescu... ai încredere.. căutaţi împreună în spatele.. icoanei.. Maicii din Sfântu Dumitru din Colen.. tina... să ai.. (aici n'am putut înţelege

ce-a spus,a fost un cuvânt mai lung,apoi).. e bun.. e cinstit".A mai încercat ceva să spună.Buzele s'au mişcat încet,dar n'a reuşit să articuleze nimic.Şi a tăcut.M'am lăsat pe pieptul lui şi am plâns.Cât,nu ştiu,şi nici ce să fac nu ştiam.Dimineaţa,pe la 8 sau 9,au venit doi miliţieni.Unul era din cei ce-l ridicaseră.L-am recunoscut.Mi-au spus c'au venit după urmele de sânge; c'au auzit de o bătae la o cârciumă din cartier; că nişte contrabandişti s'au încăerat între ei şi că unul a fost lovit rău; n'au apucat cică să-i prindă pentrucă au plecat cu o maşină.Au scotocit toată casa,căutând.. marfă de contrabandă! N'au găsit natural nimic.Au luat numai două decoraţii: Mihai Viteazul şi Crucea de cavaler cu spade dată de Nemţi pentru luptele dela Sevastopol.L-au ridicat şi pe el şi l-au dus să-i facă autopsia.Imi venea să-i scuip,să le urlu în faţă toată minciuna,toată fărădelegea.Dar mă gândeam la ce-mi spusese tata şi la biserica Sf.Dumitru.M'au chemat pe la prânz şi mi-au dat certificatul medicului legist: "Mort dintr'o lovitură cu un corp tare în cap.Urme puternice de alcool în sânge.Stare de ebrietate". Ce puteam să spun? Am înghiţit revolta şi am luat cadavrul.L-am îngropat după masă.Şi de atunci n'am mers nici la servici şi nici n'am părăsit casa. Te-am aşteptat".

Se simţi parcă mai uşurată.Işi şterse ochii de lacrimi.Cârciumaru continue să tacă,răvăşit de îngrozitoarea veste ce-i răsturna toate planurile.Ce putea să mai facă? şi ce să facă şi cu această fată rămasă la discreţia oricui,fără apărare,fără lucru? "Te rog să mă ierţi dacă am plâns.Nu m'am putut stăpâni.Sunt aşa de singură acum! Nu mai am pe nimeni.Şi nici de lucru. Or să mă azvârle pe stradă cu răutate.Mă stăpâneşte numai un gând: cum să-l răzbun pe tata.N'am încă nicio idee,el nu m'a învăţat aşa ceva.

- "Deocamdată să vedem ce ne-a lăsat la icoană".

- "Aşteaptă o clipă să mă îmbrac.Merg şi eu".Cârciumaru zâmbi: "N'ai că [illegible] de-ta.De altfel nu sunt sigur dacă voi ieşi şi eu de-aici.Poate că au instalat un post fix pe undeva prin vecini şi urmăresc casa.Pot să ies prin altă parte?" Fata se gândi puţin:

- "Din bucătărie,fereastra dă pe acoperişul unei magazii părăsite.Curtea e goală şi uliţa pustie la ora aceasta,dă în alt cartier".

- "Pleacă,în sala cinematografului "Doina".Vei căuta un bilet pentru spectacolul dela ora 8.Nu vei găsi,dar aşteaptă".

Fata îl conduse în bucătărie.Cârciumaru deschise fereastra şi se uită împrejur.Nicio mişcare.Se luminase,dar cerul era acoperit şi începuse să cearnă o ploaie măruntă de toamnă. "La revedere şi curaj!" Apoi se furişe prin fereastră,se târî dealungul acoperişului şi sări în curtea goală pe un maldăr de caroserii aruncate cine ştie de când.Strada era pustie.

Pe la prânz,un tânăr îndoliat,cu obrazul palid,intra în biserica Sf.Dumitru din Colentina,pustie la acea oră.Ingenunchie în faţa altarului şi cu mâinile încleştate se rugă câtva timp.Apoi se ridică şi aprinse câteva lumânări pela icoane.Când ajunse în faţa Maicii Domnului,se închină,sărută mâna înrămată în argint,apoi întoarse capul spre uşe.Era închisă.Nimeni nu [illegible] se după el.Icoana îl privea cu blândeţe,încurajându-l parcă.O apucă de margine şi o mişcă.Icoana se roti spre dreapta,desvelind o mică criptă.Din ea scoase o hârtie împăturită cu grije.O ascunse repede într'un buzunar [illegible] nuscul,cusut în căptuşeala pantalonului,mai sărută odată mâna de argint,şi dispăru.

La 8 fără cinci,lângă intrarea cinematografului "Doina" o tânără,îmbrăcată destul de elegant,puţin chiar ţipător,fu acostată aproape obraznic de un domn cu pantalon flanelat,pulover negru cu guler mare ridicat,având aerul specific vânătorilor de aventuri uşoare: "Doriţi un loc tovarăşă? Am unul foarte bun în rândul 23 şi vi-l dau la preţul de cost,pentrucă îmi sunteţi simpatică".Fata îi dădu doi lei,primi biletul şi intră în sală.Cum se stinseră luminile,tânărul îşi ocupă locul la stânga ei.Mai târziu o apucă încet de mână -cineva din spate zâmbi- şi-i strecură un bileţel cât o unghie.Pe ecran,un rusnac desculţ,cu cămaşa scoasă din pantaloni,bălăgănind picioarele pe un gard,se certa cu o fată destul de urâtă şi tot desculţă, care-l îmbia cu o ţigară.Era un film de propagandă,ca toate celelalte de aşa fel,cu semnificativul titlu "Ei au fost primii".Cârciumaru reflectă: dacă primii au fost de genul acestui vagabond,nu e de mirare ce s'a petrecut după aceea... Fata se ridică pe la jumatea filmului şi merse la toaletă.Acolo citi câteva cuvinte scrise mărunt: "Mâine ora 5 seara podul Snagov.Dacă urmărită,nu părăsi Capitala.La portretul din perete fără ramă".Rupse hârtia şi o trimise pe canal: începea să procedeze "subversiv"... Când filmul se termină,tinerii o apucară pe drumuri diferite."Nu s'au înţeles",gândi cel care zâmbise din spate...

In noaptea aceea Cârciumaru umblă mult.Bătrânul marinar îl recomanda unui necunoscut care locuia tocmai la capătul Bucureştiului,pe o stradă la-

terală a şoselei ce duce spre Jilava: "Dacă eu cad,îndeplineşte singur întocmai fără amânare.Persoana care va veni îţi va aduce şi biletul".Bătu la uşe şi eşi un tânăr la 30 de ani. "Domnul Petrescu"? -"Da". -"Poftim acest bilet".Cetăţeanul care răspundea la numele Petrescu citi cu atenţie. "Treci repede înăuntru.Ai sosit la timp.Am aflat de căderea lui şi am urmărit îngroparea.N'a denunţat nimic.Il cunosc".Cârciumaru îi spuse în câteva cuvinte ce-a hotărît cu fata.Petrescu fu de acord: "Aici este expusă rău de tot; poate acolo să i se găsească ceva,sau să fie trimisă într'un loc sigur".Apoi îi arătă hârtiile: erau toate în regulă,ştampilate şi semnate."Măcar atâta să putem face şi noi.Cred că de data asta n'o să pot rămâne.Va trebui să viu cu voi.Cei doi şoferi pe cari îi avea bătrânul s'au speriat şi au plecat din Bucureşti.Am alţi doi,dar va trebui să-l las pe unul pentru legătură.La o maşină voi fi eu.Ştii cumva să mânui volanul?" -"Ştiam odată bine,dar sunt ani de-atunci". -"Vom încerca dimineaţă şi dacă merge o să-i lăsăm pe amândoi.Eu m'am săturat de mizeria şi minciună Capitalei".

Puţin înainte de ora prânzului,în curtea fabricii "Flora" intra un camion "Praga" de 5 tone.Din el coborîră şoferul şi un domn tânăr.Şoferul era în salopetă plină de ulei şi noroi.Celălalt cu servieta în mână se îndreptă spre uşa unde scria "director". -"Sunt delegatul şantierului Bicaz.Am venit să ridic 5.000 kg conserve în ulei.Poftim aprobarea ministerului şi celelalte acte necesare".Directorul se uită la ele,le întoarse pe o parte,pe cealaltă.Nu prea pricepea asemenea lucruri.El nu ştia carte decât să semneze. Il ridicaseră în funcţie direct dela ciocan,pentru servicii aduse partidului: denunţase câţiva "reacţionari" şi continua să se ocupe cu aceeaşi treabă; era mai uşoară şi mai rentabilă.De conducerea fabricii se ocupau contabilul şi inginerul şef.Aceştia erau salvarea lui.

- "Să vină contabilul-şef".Acesta intră şi tânărul îi spuse ce-l adusese aici.Contabilul era om în vârstă,rămas de pe vremile "burgheze",unul din miile de cadre tehnice însărcinate să ducă mai departe carul greu al statului.Tipicar peste orice măsură,verifică cu mare atenţie toate hârtiile.Ceru legitimaţia delegatului şi-o confruntă cu autorizaţia şantierului.Era în regulă.Pentru o mai sigură convingere,telefonă la banca de stat ca să vadă dacă contul menţionat pe hârtii era într'adevăr al Bicazului.I se răspunse că era într'adevăr al hidrocentralei şi că avea credit nelimitat.Convins, se ridică şi dădu ordin unui funcţionar să întocmească actele.Apoi chemă pe delegat şi plecă cu el la depozit ca să dea ordin de încărcare.In tot acest timp Petrescu stătuse aparent liniştit,discutând vrute şi nevrute cu directorul.Sufletul însă îi atârna de obrazul contabilului.Era o încercare extrem de riscantă.O făcea pentru prima oară şi mai ales fără ajutorul ofiţerului de marină.Lucrase o săptămână,noapte de noapte,la confecţionarea ştampilelor false şi imitarea semnăturilor după nişte acte pe care le sustrăgea dela biroul cooperativei unde lucra.Dacă se descoperea falsul înainte de vreme,risca nu numai închisoarea; chiar dacă scopul real nu se afla,valoarea conservelor se apropia de 200.000 lei şi pedeapsa cu moartea era sigură. Şi,şi mai grav,rămâneau băeţii fără hrană.Gândindu-se la ei,făcuse totul cu cuget împăcat,şi i-ar fi părut rău să nu reuşească.De aceea când se ridică să urmeze pe contabil,nu-şi putu reţine un oftat de uşurare...

In curte şoferul povestea ceva unor muncitoare care alegeau varză.Şi râdeau cu toţii în gura mare.Când apăru contabilul,fetele tăcură.Actele se complectară destul de greu.O sumedenie de formalităţi birocratice,specifice regimului şi inutile caşi el. "Pentru noi ce iese"? întrebă contabilul.Petrescu zâmbi: "Puneţi 100 kg mai puţin". -"Nu e destul". -"Nu pot nici eu mai mult.Am deja câteva încurcături de gestiune.Cu altă ocazie vom face ceva mai serios".

- "Bine,fie şi aşa.Dacă mai aveţi nevoe,veniţi la noi.Vom aranja".

- "Imi pare rău că nu v'am descoperit mai din timp".

Işi strânseră mâna semnificativ.Lui Petrescu îi crăpa obrazul de ruşine. Dar n'avea încotro: obiceiul se înpământenise dela instalarea regimului pe tot întinsul ţării.Era ceva normal.Băgă în mâna portarului un pol şi bariera dela eşire se ridică. "Aici am scăpat destul de ieftin.Să vedem la "Mistreţul" ce-o să facem".Şoferul zâmbi: "O să fie şi acolo caşi aici.Doar şi acolo sunt contabili"...

Spre satisfacţia lor,aici lucrurile merseră şi mai uşor.Directorul era mai deştept puţin.Il primi cu familiaritate,parcă s'ar fi cunoscut de când lumea: "O să vadă contabilul actele şi-o să aranjaţi cu el.E băiat de treabă.Dacă vei fi înţelegător,vom face treabă bună împreună.Aşa-i viaţa.Eu cunosc pe cei care lucrează în aprovizionare.Sunt toţi unul şi unul".

Contabilul era tânăr.Produsul regimului.Aruncă o privire fugară peste hârtii,apoi se întoarse către Petrescu: "Eu sunt gata să te servesc.Ce iese pentru noi însă"? -"Pentru care "noi"? -"Pentru mine,pentru director,inginer şef,minister".. -"Ce pretenţii ai"? -"500 kg muşchi ţigănesc!" -"E mult". -"Cota de livrare pentru acest trimestru s'a complectat.Dau din re-

zerve.Dacă nu vreau eu,nici Dej nu poate da.Aici lucrurile sunt legate bine. Dela vlădică la opincă.Şi eu sunt opinca.Aşa că trebue să înţelegi".

- "Bine,faceţi actele.Pentru Ianuarie am nevoe de 2 vagoane salam.Dacă se face,ai 5% din total.Bani gheaţă la palmă.Acum n'am decât 2.000 de lei. Pentru o ţuiculiţă cred că ajunge".Contabilul îi vârî în buzunar fără să-i numere.Intr'o jumătate de oră,totul fu gata. "Mergem la o ţuică? Fac eu cinste". -"Nu pot,mă grăbesc.Mâine dimineaţă trebue să fiu pe şantier.Avem inspecţie".-

Se lăsa amurgul când maşinile cotiră după Băneasa,coborând spre Snagov. Lângă pod,prima maşină frână puţin,încetinind viteza.Cineva aştepta alăturea de marginea şoselei.Spre surprinderea lui Cârciumaru,un ofiţer de securitate,nu prea înalt,sări peste şanţ.Cârciumaru duse repede mâna în sân,dar n'avu timp: ofiţerul ridică şapca şi umerii i se acoperiră de plete castanii.Deschise uşa şi se strecură înăuntru.El se uită uimit la fată: "De ce în această ţinută"? -"Am ucis un maior de securitate",răspunse ea cu voce uscată,metalică.Aproape că nu i-o recunoscu.N'o întrebă nimic.O lăsă în pace,văzând de cârmă.Ştia că va vorbi,că nu putea să tacă.Trecuse şi el prin această situaţie.In asemenea împrejurări,la primul ucis,omul simte nevoia unui confident.Vorbind,se linişteşte,se descarcă de povară...

- "Plecând dela "Doina" -începu fata-, am iesit spre Universitate.Drumul era aproape pustiu.Mă simţeam copleşită de durere.Nu puteam să cred că întorcându-mă acasă nu-l voi găsi pe tata.Mă iubea atât de mult! Şi era aşa de bun! In singurătatea ce mă apăsa,duşmănoasă şi rece,am simţit că mă cuprinde desnădejdea.M'am gândit la tine.Ştiam de unde vii,dar ce pot face eu acolo? O clipă m'a tentat ideia sinuciderii.In gara de nord se poate muri foarte lesne.M'am ruşinat însă de slăbiciunea mea.Pe lângă suferinţa unui popor întreg,ce reprezentam eu? Şi apoi,tata! Voiam să-l răsbun! Tocmai în clipa aceea cineva mă salută surâzând: "Bună seara tovărăşico.Singură la ora asta? Nu ţi-i frică"? Un maior de securitate,blond şi înalt,cu obrazul crăpând de sănătate,duse mâna la mustaţă şi închise un ochi semnificativ. Cu greu m'am stăpânit să nu-l plesnesc.In acel moment,sub greaua apăsare în care eram,mi-a încolţit un gând: ce-ar fi să-l ucid? Ce conta dacă era el, sau altul,vinovat de moartea tatălui meu? Făcea oricum parte din şleahta de asasini plătiţi de ocupant,din munca noastră de robi,să ne sugrume neamul. Nu aveam niciun plan.Mă lăsam târîtă numai de gândul răsbunării care mă obseda.Am tăcut,lăsându-l să creadă că sunt una din cele ce-i plăcea să fiu. Prinse curaj.Se apropie,îşi aranjă pasul cu al meu,mă apucă de braţ.Am tresărit ca la atingerea unei şoparle.Dar m'am stăpânit.Toată scârba ce-mi provoca am schimbat-o în ură.M'a invitat la un local de noapte.Am refuzat, pretextând că a doua zi trebuia să plec devreme la servici.Ardeam de nerăbdare să-l duc acasă.S'a oferit în adevăr să mă conducă,şi am acceptat.A oprit un taxi.Când am ajuns la uşe,fără să mă întrebe şi văzând că aveam cheia şi camera era în întuneric,intră obraznic înăuntru.Se aşeză pe scaun, apoi se sculă să se desbrace de manta şi veston.Scoase din buzunar o sticlă cu nu ştiu ce,probabil licheor,şi o trânti râzând pe masă."O păstrez pentru ocazii ca aceasta.Mie-mi place viaţa şi ştiu s'o trăesc.Mâine,cine ştie ce se poate întâmpla.De ce să nu profit cât sunt tânăr şi am parale"? Apoi se trânti iar pe scaun,râzând cu hohote.Eu m'am dus în bucătărie să caut ceva de mâncare.Am găsit o sticlă cu vin şi un sifon,cine ştie de când uitate pe acolo.Când am pus mâna pe sifon,mi-am dat seama că aveam tocmai ce-mi trebuia.Am revenit în cameră şi am pus tava pe masă.Maiorul încercă să mă apuce de mijloc.M'am ferit,zâmbind.. Am turnat vin în pahare,apoi sifon.A ridicat paharul închinând în cinstea "fetelor bine".In clipa aceea,cum ţineam sifonul în mână,l-am ridicat fulgerător şi înainte de a se putea feri l-am izbit drept în moalele capului,aşa cum stătea pe scaun.Am lovit cu toată disperarea.Cred că în acel moment aş fi putut sfărâma ţeasta unui taur,atât eram de înverşunată.S'a lăsat grămadă pe podea,răsturnând scaunul.Doar odată m'a privit cu ochi miraţi; erau albaştri spălăciţi,cu mici steluţe aurii. Poate că murise din prima lovitură,dar i-am mai dat una.Un firişor de sânge începu să i se prelingă din urechea dreaptă.Nu eram totuş sigură,şi l-am legat strâns cu o pânză peste gură,peste nas,peste ochi.Dacă n'a murit de sifon,s'a asfixiat.Am păzit până după masă la căpătâiul lui,cu sifonul în mână,aşteptând să se trezească.Fel de fel de gânduri mă încercau.Imi era teamă la început,apoi m'am obişnuit.Imi părea a fi răzbunat nu numai barbaria comisă cu tata.. Luasem un drum nou şi trebuia să merg sigur.L-am desbrăcat de pantalon şi cisme,m'am îmbrăcat cu hainele lui.Imi erau cam lungi. Le-am scurtat în grabă,păzind mereu la capul lui.Apoi târziu,l-am lăsat încuiat în casă şi am eşit.Era puţină negură.Nu m'a văzut nimeni.Am luat un taxi până la aerodrom,apoi am continuat pe jos.Aştept numai de câteva minute".

Tăcu multă vreme.Maşinile goneau la mică distanţă pe şoseaua Ploeştiului.Cârciumaru era atent la volan.Se acomodase mai iute decât crezuse.Acum trebuia să cotească la stânga,spre Târgovişte.Drumul devenea mai periculos, oricând puteau fi opriţi de patrule.Uniforma maiorului prindea bine.Se gândea la fata de lângă el.Cu câteva zile înainte era un suflet curat.Se ocupa

cu slujba,poate avea o idilă secretă.Poate mergea la baluri,glumea,râdea.. Acum stătea gravă lângă el.Avea un omor la activ.O crimă.Şi era imposibil să nu o turbure.Viaţa o izbise din plin,furându-i ce avea mai scump: tatăl. Izbise şi ea,cu aceeaşi pornire,fără să se gândească la urmări.Incleştarea era pe viaţă şi pe moarte,fără menajamente.Nimeni nu era dispus să cruţe.Se lovea cu sânge rece.Dârz.Uneori,cu patimă de fiară încolţită.Dar în încleştarea aceasta nu aveau ce căta femeile.Ele erau croite pentru cu totul altă viaţă.Firea lor nu era aptă pentru asemenea încercări.Dece viaţa le obliga? Dar cruntul vârtej al vieţii actuale schimbase multora axa traiului normal. Mâna care ţinea ieri creionul,rotea lentila miscoscopului,mângâia podoabe sau răsfoia hrisoave vechi şi prăfuite,azi ţintea cu pistolul,punea dinamită sub poduri sau la depozite cu armament,izbea chiar cu cuţitul dacă era nevoe.Totul părea acum normal,inevitabil.De ce toate acestea? Ce forţă punea în mişcare resorturi necunoscute oamenilor?

Gândurile lui Cârciumaru fură întrerupte de vocea fetei: "Până mai ieri eram altă persoană.Aveam sufletul curat,conştiinţa liniştită.Viaţa se împărţea între birou şi casă.Rar un spectacol,o petrecere.Suferinţa din jur mă depăşea,nu ştiam cum aş fi putut-o uşura.Şi acum? Am omorît un om! Poate nu era vinovat.Nu-i ştiam nici numele.Dar nu,n'am omorît un om,am omorît o uniformă.O uniformă care chiar de n'a ucis pe tatăl meu,a consimţit la crimă,a aprobat-o.Un om drept,n'avea ce căuta acolo,sub această uniformă.Dacă era el trimis în locul celorlalţi,făcea la fel.Sub această uniformă se ascund nu oameni,ci numere.Numărul 5,treci la asasinat! şi numărul 5 asasinează.Dacă nu e 5,e 8 sau 1000 sau 10.000.Nu importă.Dar dacă l-a împins mizeria,foamea,disperarea sub această mască? dacă a preferat să devină număr ca să scape de moarte? De ce să plătească el în locul celui vinovat? Sufletele nu pot deveni numere.Nu le e permis aşa ceva.Gândul acesta mă torturează, nu-mi pot găsi liniştea".

Cârciumaru întrerupse la rându-i: "Ai actele lui"? -"Da.Adică cred că ...Nu m'am uitat prin buzunare". -"Scoate puţin carnetul de identitate, poate să aflăm ceva".Fata scotoci prin buzunarul din interior şi dete de portofel.Până în clipa aceea nu se gândise c'ar fi putut-o legitima cineva. In portofel găsi câteva fotografii de femei,mai mult decât obscene."Gustul mahalalei",gândi ea.Apoi o sumă mare de bani,câteva mii."Salariul meu pe mai bine de un an.. Eu primeam,ca să trăesc,520 de lei pe lună.Şi ăsta avea banii aceştia pentru distracţie"! Căută în buzunarul dela piept,din afară. Găsi carnetul învelit într'o scoarţă de celofan împreună cu un permis de acces în orice instituţie de stat.Il arătă lui Cârciumaru.La lumina slabă din interiorul maşinii acesta îl recunoscu şi tresări.

- "Citeşte numele,te rog.Nu-l pot distinge şi nu vreau să dau în şanţ".

- "Cotăru Ion,născut în 1928 la Alba Iulia".

- "Nu-i numele adevărat.Il cheamă Kelemen Laslo.E din Sighişoara.Il cunoaştem bine.Şeful te va felicita.Era unul din cei mai crunţi schingiuitori. Am încercat de mai multe ori să-l scoatem din drum,dar ne-a fost imposibil. Era foarte isteţ şi şiret.Nu se lăsa momit.Mă mir cum de s'a lăsat atât de uşor ademenit.Poate unde nu se aştepta la o cursă din partea ta.Sau poate.." In semiobscuritatea din cabină şi în zumzetul calm al motorului,simţi parcă o împunsătură în inimă.Frână brusc şi răsuci volanul repede,ocolind un car cu boi.Fata se uita undeva departe,prin dâra îngustă de lumină ce gonea în faţa maşinii.O lăsă în pace.Poate nici nu-l auzise.

Au trebuit să oprească puţin.Maşina din spate avu un mic defect,pe care însă il repararǎ repede.Petrescu era bun cunoscător.Porniră din nou.De-acum goneau pe un drum mai prost.Gropi adânci,pline cu apă de ploae,îngreunau mersul.Cerul se lăsase până deasupra maşinilor.Norii atârnau grei.Rar se aventurau pe-aicea camioane.Noroc că cele două "Praga" erau noi,iar Cârciumaru cunoştea destul de bine drumul.Trebuiau să înainteze până dincolo de Pucioasa către Vişineşti şi de-acolo,printre dealuri,pe un drum destul de bun,să ajungă spre vest de Dâmbovicioara,unde avea să-i aştepte grupul.Calculaseră să ajungă până la 5 dimineaţa.Era mai mult ca sigur că securitatea îi va opri la Valea Seacă,ultimul sat din republică: la marginea lui era graniţa" dintre România ocupată şi "împărăţia haiducilor".Dacă reuşeau să treacă de Valea Seacă,totul era bine.Niciun pericol nu-i mai putea ameninţa; mai ales noaptea.Gârbea îi spusese la plecare că va face "ceva" ca să le uşureze trecerea,dar nu spusese ce.Poate că la ora aceea nici el nu ştia.

Iată-i în regiunea muntoasă.O singură patrulă îi opri,însă la vederea capelii "maiorului" salută cu grabă şi-i lăsă în pace.Drumul de-acum era mai greu.Motoarele celor două maşini trăgeau cu sgomot.Viteza o reduseseră simţitor.Fata părea că aţipise,cu capul rezemat de spetează.Sau poate visa cu ochii închişi la noua viaţă ce i se deschidea plină de semne de întrebare. Cârciumaru o lăsă în pace.Peste o oră,dacă Dumnezeu va ajuta,o va preda lui Gârbea şi se va linişti.Şeful se va descurca cum ştie.La gândul acesta însă, simţi ceva neplăcut.Parcă un regret îl încercă.Simţi că-i va fi cam greu să se despartă de ea.Nu putea să-şi explice de ce.Dar.. parcă pentru prima dată era obligat să renunţe la persoane şi lucruri la care ţinea? Şi-apoi

ce-l lega de fata aceasta,pe care abia o cunoscuse şi nu-i ştia nici măcar numele? "O încercare în plus nu va lăsa urme",îşi spuse,şi începu să îngâne o veche doină haiducească pentru a-şi lua gândul dela ea,pentru a nu fi copleşit de tristeţea pe care-o simţea dându-i târcoale.Fata părea că nu aude cântecul,şi Cârciumaru se necăji...

Pe la 4 dimineaţa erau aproape de sat,pe vârful dealului.Satul nu se vedea,pentrucă nu avea electrică.Opriră maşinile să se mai răcească motoarele şi să vadă ce-i de făcut.Prietenul de numai o zi veni lângă Cârciumaru. Fata rămăsese înăuntru dormind mai departe,sau visând la cine ştie ce.

- "Acum e cel mai greu.Postul de securitate e chiar în mijlocul satului, în localul fostei primării.Sunt destul de mulţi în post.Obişnuit 50 sau 60, câteodată peste 100.Esenţialul e să trecem de partea cealaltă a satului.După aceea e mai lesne.Drumul e bun,trece prin pădure şi ei nu vor îndrăzni să ne urmărească noaptea,se tem de pădure ca dracul de tămâie."

- "Să mergem cu motoarele stinse la vale până lângă postul lor.Cunosc şi eu drumul bine,pentrucă sunt de prin părţile astea.De acolo o să accelerăm motoarele cât mai puternic ca să-i surprindem.Dacă reuşim aşa,bine.Dacă nu, ce-o ieşi.Păcat că n'avem arme".

- "Am eu pistolul,dar ce să fac în faţa puştilor-mitraliere"?..

In acest moment se auzi un răpăit.Venea din dreapta satului,de pe dealul cu pădure de brad.Indată o rachetă roşie spintecă norii şi-i coloră sângeriu. Apoi încă două la câteva secunde.Cei doi rămaseră ţintuiţi locului.Nu înţelegeau ce se petrece.Au căzut în vreo cursă?Aşteptară câteva minute care li se părură o vecnicie.Deodată din vale,dinspre marginea satului,începură să bată alte 4-5 mitraliere."Astea sunt ruseşti,spuse Cârciumaru.Le cunosc după lătrat.Sunt ale securităţii".Din deal le răspunse cealaltă,singura:"Asta-i nemţească,puşcă-mitralieră excelentă şi uşoară.E a noastră.." Deodată se lumină.Ii veni să chiue de bucurie,dar se stăpâni. "Asta-i treaba şefului.Să ştii că a pus ceva la cale.Sigur,nu poate fi altceva.Cred c'a încercat să golească satul de ei,atrăgându-i spre deal ca să ne uşureze trecerea. Dacă prinde "gluma",nu rămâne nimeni în sat.Pleacă cu toţii grup,căci se tem.Repede,cu viteză maximă,şi Dumnezeu ne va ajuta să trecem".

Când să deschidă uşa maşinii,de lângă drum lătră înfundat un căţel.Şi imediat o umbră se ridică din şanţ. "Corbule",apucă să spună Cârciumaru. "Taci -şuera umbra.Vă puteam face însori fumând liniştit.Aşa te fereşti mă Cireşule? Dar nu-i timp de vorbă".Ii întinse un pistol automat."Dă unul şi celuilalt.Eu intru la tine". -"Nu poţi,pentrucă mai am pe cineva,un pasager. Ai să te duci în maşina din spate". -"Cine-i pasagerul"? -"Lasă curiozitatea şi treci în spate repede -îi ordonă Cârciumaru.Vei afla mai târziu. Acu nu-i timp". -"Dar şoferul"? -"Mare dela Bucureşti,fii atent la ce vorbeşti". -"Ţine atunci unul şi pentru pasagerul anonim -spuse Corbu,şi-i mai întinse un pistol automat,un "Deimler" cu pat redus.Trage cu toată viteza.Dacă a prins şmecheria şefului,nu cred să fie mai mult ca doi la post. Un "Frühstück" dela Wök,din vremea când eram"în opoziţie"... Am simulat un atac,dar nu-i decât Cioară cu trei haiduci.Grupul aşteaptă la locul hotărît. Doamne-ajută".Şi se duse repede spre maşina din spate.

Cârciumaru intră în cabina maşinii şi apucă de braţ pe fată: "Dormi"?

- "Nu.Am ascultat totul.Dă-mi arma şi spune-mi cum se trage."

- "Uite,asta e siguranţa.O ridici şi apeşi pe trăgaci.Vezi să nu ţii ţeava îndreptată spre mine... Nu cred să fie nevoe să tragi şi tu,dar dacă totuş... trage mai bine direct înainte prin geam,sau în sus".-

Motorul dudui puternic şi maşina porni smucindu-se.Păreau două fantome gonite de zorii zilei.Când,peste două minute,ajunseră la postul securităţii, stinseră luminile.Distingeau drumul doar prin pereţii caselor văruite.Noroc că era drept ca linia.Din post ţâşni cineva cu un felinar în mână şi după el încă unul. "Stai!",ţipă,şi agită felinarul.Cârciumaru nu auzi somaţia, dar văzu felinarul mişcându-se şi la lumina lui pe cei doi securişti în uniformă,cu armele ridicate.Ţinti şi trase prin geamul maşinii.Felinarul se stinse.In aceeaşi clipă din maşina din spate răsunară câteva rafale de pistol automat.Uniformele se rostogoliră de pe scară către drum,dar Cârciumaru trecuse.Când ajunse în dreptul lor,maşina a doua aprinse brusc felinarele. In snopul de lumină Petrescu văzu un securist la marginea şoselei,încercând să tragă.Era rănit însă şi se mişca greu.Petrescu răsuci brusc volanul şi trecu peste el.Simţi trupul securistului sub roţi şi închise ochii.Ceva amar îi umplu gura.Pistolul securistului se descarcă în aer.Corbu râse şi după obiceiul lui glumi: "Te-ai botizat,camarade.Ai călcat cu stângu.Deacum eşti de-al nostru.Asta înseamnă noroc pentru tabără".Petrescu simţi că-l doare ceva în piept,în partea stângă.Poate inima? Omul de lângă el glumise de parcă era vorba de un pui de vrabie."Oare aşa să se împietrească şi sufletul meu mai târziu"? Şi se cutremură.Accelera,atent la curba şoselei.

Maşinile goneau acum pe şoseaua ce şerpuia printre brazi.Fusese construită cu ani în urmă pentru exploatarea pădurilor,dar acum o abandonaseră din cauza nesiguranţei.Se păstra însă destul de bună.Din urmă nu se auzea nimic.

De pe deal, ecoul rafalelor arăta clar că securiștii căzuseră în cursă cum nu se putea mai bine. Peste o oră, la o cotitură mai largă, chiar lângă piciorul muntelui, o lanternă de buzunar clipi de câteva ori. Cârciumaru frână brusc și opri. In spatele lui, Petrescu făcu acelaș lucru. Coborînd din mașini, se găsiră toți patru în mijlocul haiducilor. Gârbea înaintă spre ei cu brațele deschise. Prin întuneric nu putu recunoaște pe cei doi noi sosiți. Il strânse în brațe pe Cârciumaru și-l sărută pe obraji: "Felicitări camarade. Ai fost la înălțimea celor 1,80 cât ai". Cârciumaru râse: "Mai mult se cuvine ție decât mie. Eu am executat numai, pe când tu.." Gârbea aprinse lanterna și o ridică pe chipul celor doi necunoscuți.

– "Sânziana! Tu aici? Cum așa?"

– "Tata a fost ucis acum trei zile. Nu mai aveam ce face acolo și prietenul tău, nu știu cum îl cheamă, a avut bunăvoința să mă ia cu el. De-acum... ce-o da Dumnezeu! Sunt pregătită pentru toate".

– "Dar ce-i cu ținuta aceasta? De unde o ai?" Răspunse Cârciumaru: "L-a curățat pe Kelemen!" Gârbea apucă mâna fetei și o strânse cu căldură: "Nu te credeam așa de dârză. Ai scăpat pe mulți de cnutul lui"! –"Nici eu nu credeam că ești pe-aici, și încă șef"... –"Oricum, ne-ai făcut mare servici".

Apoi se întoarse spre Petrescu. Acesta stătea mai la o parte, stânjenit.

– "Bun venit, d-le doctor! Altă surpriză și mai mare!

– "Nu puteam să mai rămân. De altfel îți spusesem la ultima întâlnire că mă cam suspectau la cooperativă. Am amânat ca să nu plec cu mâna goală. Deacum rămân cu voi. Tot aveați nevoe de un doctor. Am adus și niște medicamente. Au costat ceva, dar sunt din Apus".

– "A și pus o linie pe răboj -sări Corbu. Te rog să-l repartizezi în grupa mea. Suntem prieteni buni". –"De când?" întrebă mirat Gârbea. –"De acum o oră!"– Ceilalți se ocupau în acest timp cu descărcatul mașinilor. Umpleau ranițele cu conserve, șunci, salam, și le cărau sus, la loc sigur. Incepu să ningă. Fulgii cădeau cu nemiluita, acoperind încet-încet totul cu cămașe albă.

– "Deacum nimeni nu va mai scoate capul din bârlog -spuse cineva, un bărbat mai în vârstă, cu barbă căruntă. Munții sunt ai noștri până în Mai".

– "Cu mașinile ce facem?" întrebă Cârciumaru.

– "Le ardem, nu cred că le putem folosi la ceva".

– "Ba cum să nu -sări Cismărescu. De trei ani n'am mai umblat la un motor. Imi ard degetele. Și-apoi sus în peșteră e loc pentru o coloană întreagă. Le demontăm și le ducem acolo. Cei patru cai vor căra motoarele. Restul e mai ușor. Și când n'om mai putea scoate capul de crivăț, am să fac școală cu tinerii. Ce mai ingineri de mașini am să scot din Vulpe și din Coadălungă!"

Seara, noii sosiți cunoscură și pe ceilalți. Cioară se întorsese teafăr cu cei trei. Se lăudă că trimisese în iad o duzină de securiști, dar nu prea îl crezură: îi plăcea să exagereze. Sânziana se miră când auzi ciudatele nume ale haiducilor: Viezure, Bursuc, Vulpe, Plop, Fag, Brad, Păpădie, Mușețel, Râsu, Coadălungă.. Toată fauna și flora Carpaților își dăduse întâlnire în peșteră ca să serbeze sosirea Cosânzenei. I se păru că trăește în basm.

Târziu, după ce mâncară țapul negru, împușcat, ca excepție, "pentru reușită", Gârbea spuse, să audă toți: "Tu, Sânziana, nu poți rămâne între noi. Este greu. Cred că nu ai nevoe de multe dovezi pentru asta. Vei pleca de aici la o casă cunoscută. Acolo vei fi în siguranță. Nimeni nu va sti cine ești. Prietenul meu îți va face rost de acte de lucru dacă va fi nevoe. Și de tot ce-ți va trebui. Portretul lui Nea Marin o să mi-l lași mie aici în peșteră. Pe tine te va însoți unul din haiduci până la casa unde vei rămâne. Preferi pe cineva?" întrebă zâmbind. "Nu"... spuse fata, dar fără să vrea întoarse ochii spre Cireș. Privirile lor se întâlniră la mijloc de drum. Fata aplecă ușor capul. –"Cireș, poimâine dimineață să fi gata de drum. Vei conduce pe Sânziana până la Râpeni. Ești obosit, dar cunoști drumul și am încredere în tine. Sper să nu mă refuzi"... –"Și la Oradea de va fi nevoe. Și pe jos. Ordinul nu se discută. Disciplina e legea unu și singură a haiducului", spuse glumind Cârciumaru, dar inima-i bătea în piept mai-mai să-l spargă. Dintr'un colț, un glas de bariton rupse tăcerea ce se lăsă, cântând încet, ca pentru el: Cărărue, cărărue, Care la mândruța sue... Și unul după altul, cu toții intrară în cântec, fiecare cu gândul departe.. De acum, o iarnă întreagă vor doini și vor visa la primăvara pe care o așteaptă de atâția ani...

x x x x x

Falsul se descoperi peste 4 zile, când contabilii celor două fabrici se prezentară la banca de stat să transfere sumele în contul întreprinderilor respective. Zadarnic căută funcționarul actele ce trebuiau să sosească dela hidrocentrală. Fu sezisată miliția economică. Se trimise cineva cu avionul la Bicaz. De acolo i se spuse că nu plecase niciun delegat pentru cumpărături la București. Nici un număr nu corespundea registrelor, deși semnăturile și ștampilele erau exacte. Securitatea ceru dosarul. Zi și noapte o mulțime de funcționari și tehnicieni, directorii, contabilii și inginerii trecură printr'o anchetă obositoare. Zadarnic însă. Se apropia Crăciunul, și nimic nu putu lămuri misterul ce înconjura "Dosarul furtului de conserve și mezeluri". Colonelul Vlădescu (alias Sicherman), turba de necaz. Nu se dădu nici măcar de

urmele mașinilor, necum de conservele "furate". Singurii cari ar fi putut spune ceva: securiștii dela Valea Seacă, - erau de mult îngropați.

Pe când la București se pierdeau sute de ore în anchete inutile, într'o peșteră din fundul Făgărașului, la văpaia veselă a focului, inginerul Cismărescu explica calm și grav, ca la catedra părăsită în grabă, unui grup de peste 20 de foști studenți tainele funcționării motorului cu explozie; pe o tablă improvizată se înșirau cifre, desene, ecuații..

..Iar undeva, într'un sat din mijlocul Ardealului, seara, la lumina lămpii, lângă soba caldă, Sânziana împletea de zor la un pulovăr. Trebuia să-l aibă gata de Anul Nou, cand Cireș promisese că va veni s'o vadă..

Radu Viroagă

INVITARE (variantă) de Dumitru Bacu

Ți-am pregătit o laviță'n pridvor
Cu scoarțe moi. O oală cu vin vechi,
O pâine neagră, ceapă și curechi
Și Te-am poftit, o Doamne, să cobori.

Să vii la noi, așa, ca în trecut,
Cu Sfântul Petru, tainic, pe drumeag,
Să bați în poartă, un sărman pribeag,
Și adăpost să ceri, și așternut.

Să stăm de vorbă, Doamne. Că de ani
Do când n'ai mai călcat pe-acest pământ,
Atât amar, și-atâtea rele sunt!..
Și noi trudim, și răposăm sărmani.

Să-ți spun, Tăicuță, că ne-am săturat
Să tot slujim cu japca la străini
Și de pe holdă să culegem spini...
Doar suntem tot ai Tăi, și e păcat!..

Să asculți jalba spiței de Râmleni,
S'auzi Tu Doamne vrajba ce-a'ncolțit
De când ne-au închinat la răsărit,
Să-Ți vezi altarul plin cu burueni!..

Dar poate, Doamne, dorul meu zălud
N'a izbutit să treacă printre nori?
Sau poate Ți-este teamă să cobori
Să nu ajungi și Tu pe la Aiud?..

&&. La 15 Oct. 1959 a fost otrăvit, in München, șeful mișcării naționaliste ucrainene, Stefan BANDERA, de 50 de ani. Tot la München a fost asasinat acum 4 ani, fruntașul anticomunist Cernak. Ambii, îngropați la Waldfriedhof. Asasinați, de aceiași maeștri ai crimei, au căzut și predecesorii lui Bandera: la Paris, în 1925, hatmanul Petliura; la Rotterdam, în 1938, col. Konovaleț.

De numele lui Bandera s'a auzit întâi în 1933, când fu împușcat, pe străzile Varșoviei, Bronislaw Pieracki, ministrul de interne al Poloniei: atentatorul Macejko reuși să fugă în străinătate, iar studentul Bandera fu condamnat la moarte, pedeapsă comutată în muncă silnică. La intrarea Nemților în Polonia, 1939, Bandera fu liberat; neputand merge în Galiția-i natală, ocupată de Ruși, el se stabilește cu alți fruntași naționaliști în Cracovia. La 22 Iunie 1941, când Nemții intră în Rusia, Bandera le pune la dispoziție două batalioane și constitue un Comitet Național și un guvern al "Ucrainei libere". Nemții însă, printr'o opacitate de neînțeles, aveau alte gânduri cu Ucraina decât s'o "libereze", de aceea Bandera și camarazii săi, cari, casi Legiunea, ar fi trebuit să fie cei mai firești aliați ai lor în lupta anticomunistă, sunt aruncați în lagărul din Sachsenhausen, - de unde sunt scoși numai în toamna anului 1944, când nu mai era nimic de făcut. Sutele de mii de noi refugiați ucraineni îngroașe rândurile organizației lui Bandera, sperând că democrațiile apusene vor fi mai puțin opace decât Germania nazistă. Cu toate deziluziile, speranța în libertate rămâne vie, cât se găsesc oameni dispuși să lupte pentru ea - și gata de jertfă, cum a fost Bandera toată viața și a dovedit-o cu moartea-i eroică. La mormântul său proaspăt, o camaraderească lacrimă - și un nou legământ de luptă!-

&&. "Il TEMPO", Roma, 3 Febr. 1960, se ocupă de necazurile foarte popularului dicționar Petit Larousse, care circulă de un veac și jumătate. Astfel, pentru că în ediția 1960 se scrie că numele adevărat al lui Blum e Leon Karfulkenstein, tot socialismul galic s'a revoltat. "Le Populaire" afirmă că Blumii sunt cetățeni francezi încă dela.. tatăl lui Leon, Abraham, iar familia defunctului a cerut 10 milioane despăgubiri. Editura a trebuit să ceară cele mai "sincere" scuze în fața tribunalului, să retragă din comerț întreaga ediție și să dea un comunicat asigurând că "eroarea" se datora unui funcționar distrat - care a și fost concediat. Intre timp, evreul Weil Curiel a făcut în Consiliul Senei un violent rechizitoriu Editurii, invitând să fie oprit în școli dicționarul, care ar conține lucruri scandaloase: de pildă, evreul e definit ca "rapacitate sordidă" (de fapt, aceste denumiri le-au folosit și Balzac, Barbey d'Aurevilly, etc.); de evreul Dreyfuss se vorbește fără a se arăta că, în urma cunoscutului scandal, a fost "reabilitat"; la numele de Hitler, Göring, Himmler, nu se spune că au fost "criminali", etc. Mai mulți primari socialiști au respins dicționarul. De fapt, comentează "Tempo", Petit Larousse vrea să fie o operă de informație, nu de opinie.- In acelaș număr vedem că Adenauer, însoțit de miniștrii Strauss și Lemmer, a depus, la 2 Febr., o coroană în fostul lagăr Bergenbelsen, unde's îngropați vreo 30.000 deținuți, majoritatea evrei, printre cari Anna Frank.-

"Ar fi o adevărată necinstire pentru unele jertfe, dacă ar fi răsplătite pe pământ" (mons. Vladimir Ghica)

DIN ZIARE, CĂRȚI, REVISTE

* Experiența din Rusia a deschis ochii multor "tovarăși de drum" asupra înșelătoriei marxiste. Astfel, social-democrații germani, în congresul din Noembrie la Bad Godesberg, au repudiat pe Marx, colectivizarea, etc. Un nou "curs" s'a observat la congresele social-democrației austriace și laburismului englez ținute în acelaș timp, iar socialismul japonez s'a rupt pe acelaș soi de frământări. Pornind dela aceste fapte, "L'Osservatore Romano" din 8 Ianuarie atrage atenția că, totuș, "socialismul, chiar și în formele cele mai temperate, chiar repudiind pe Marx, "socializarea" și lupta de clasă, nu poate fi compatibil cu profesarea catolicismului și că nimeni "nu poate fi bun catolic și în acelaș timp adevărat socialist", - cum spune Pius XI în enciclica "Quadragesimo anno" din 1931.-

* "Candido", Milano, 24 Ian. 1960, Discursul cardinalului Ottaviani din 7 Ian. la S. Maria Maggiore (Roma): "..Cât timp va fi posibil lui Cain să masacreze pe Abel fără ca nimănui să-i pese; cât timp va fi posibil a ține în robie națiuni întregi fără ca nimeni să le apere de opresori; cât timp va fi posibil, chiar și la 3 ani dela revolta maghiară, a vedea continuând stilicidiul condamnărilor la moarte de studenți, țărani, muncitori, vinovați de a fi iubit libertatea sufocată de tancurile străine, fără ca lumea să se îngrozească de atâta crimă, - nu se poate vorbi de adevărată pace, ci numai de.. coexistență cu masacratorul nederanjat.. Sunt iată decenii de când, în numele unor presupuse teorii umanitare și sociale, s'a inaugurat în lume o nerușinată tehnică de guvernare de către cei ce, punând mâna pe putere - și nu mai spun prin ce mijloace - și având în mână frânele guvernului, deportează, întemnițează, masacrează.. In plin secol al XX-lea a trebuit să deplorăm exterminări de neamuri, deportări în masă, masacre ca cele dela Katyn, măceluri ca cele dela Budapesta. Și nu ajunge! Căci nimeni nu mai are nicio repulsie să întindă mâna noilor AntiCriști! Ba, se iau la întrecere să ajungă cei dintâi s'o strângă și să schimbe cu ei surîsuri dragi... De unde se nășcu atâta orbire la mulți, la foarte mulți? E sensul omeniei așa de răsturnat și pierdut între oameni?..

Și nimeni nu mai protestează contra celor ce, cu sălbatică represiune, pretind să stingă în inima omului până și ideea de Dumnezeu și să sufoce, în fața morții sigure, speranța creștină a nemuririi? Când oare s'a ajuns la atâta nemernicie, de a vedea milioane și milioane de cetățeni aplaudând violența, tirania, ferocitatea?..

Numai că, din păcate, frecvența însăși și forța crimei dominante au slăbit sensibilitatea creștină chiar la creștini. Nu numai ca oameni, dar nici ca creștini nu mai reacționează, nu mai sar. Cum se pot simți creștini, dacă nu simt rănile făcute creștinismului? Un braț care, rănit, nu mai doare, e un braț mort. Așa și un creștin, care nu mai simte ce-i anticrestinismul.. E înfiorător câți creștini sunt azi în lanțuri.. Ar fi de așteptat să asistăm la un protest de ocean în muget; la o ridicare a întregei omeniri; la un vuet de reprobare... Nimic din toate acestea. O anumită presă, cu totul distrasă de întâmplările jucătorilor, ale actorilor, ale cronicii negre, nu știe ceeace toți știm: că există atâția oameni în închisori, atâția la muncă silnică, atâția ce nu-și pot părăsi patria și casa nici pentru două zile. Politicieni și oameni în posturi de răspundere știu că în jumătate Europă nu e nicio libertate de niciun fel.. și că e un singur mod de a fi oameni: a fi adică robi, dispuși la ocanale cui comandă; știu că dela un moment la altul, fiind în prada celui mai absolut și incontrolabil arbitrariu, se poate precipita într'un hău apocaliptic; știu, însă, dezuniți între ei, suportă inițiativa altora, ca idiotizați de teroare, - când, ca unii intelectuali, nu trec deadreptul în slujba asupritorilor, în speranța de a se aranja în ceasul greu...

Poate fi cineva omul cel mai sus pe scara socială, și să fie mort.. Viața se demonstrează prin răsvrătirea la durere, prin vioiciunea cu care se reacționează la rană, prin promptitudinea și forța reacțiunii. Cine nu mai reacționează, e putred, în descompunere! Poate un creștin, față de masacratorul creștinilor, să surîdă? Poate un creștin să opteze pentru alianțe cu auxiliarii, cu aliații celor ce propagă și pregătesc venirea unui regim anticreștin de teroare în țările încă libere? Poate cineva să se considere mulțumit de o destindere oarecare, când destindere nu este mai întâi în omenire, în cel mai elementar simț de respect față de conștiințe, de credință, de obrazul lui Cristos, din nou scuipat, încununat cu spini, pălmuit? Și se poate întinde mâna cui face asemenea lucruri?"...

* Dr Douglas Cornell, "O călăuză sigură", MRA, nr 8, 1959: "In lume azi ne găsim în fața a trei alternative. Prima e de distrugere totală. Ca om de știință și cu lungă experiență în câmpul armelor, pot să vă spun că știm bine cum să distrugem lumea. Am putea-o începe chiar astăzi. Nicio persoană cu mintea întreagă nu dorește s'o facă, dar se poate întâmpla din greșală, dacă nu găsim la timp o soluție. Există o a doua alternativă: dictatura mondială. Ea ne-ar putea scufunda și pe noi, dacă nu aflăm un mod eficient de a zăgăzui valul ce-a măturat libertatea a sute de milioane de inși în ultimii ani. A treia alternativă e renașterea, care să purceadă dintr'o reînarmare morală și spirituală a națiunilor pentru a înfrunta primele două alternative. Reînarmarea morală ne duce la renaștere.

O importantă persoană din Washington zise anul trecut: "Politica externă s'a făcut așa de complicată încât nu mai există putința de a lua decizii raționale. Avem nevoe de idei constructive, simplificatoare, care să ne consimtă de a restaura puterea de a lua decizii potrivite". Marea idee constructivă, simplificatoare, e ideea călăuzirii de Dumnezeu. Problemele scapă posibilităților noastre omenești. Avem nevoe să încredințăm viețile noastre lui Dumnezeu pentruca El să realizeze planurile Sale și să le dirijeze. Numai atunci vor veni soluțiile și claritatea. Oamenii se condamnă la faliment când decid să acționeze după dorințele și voia lor. Își pot găsi călăuza sigură a voii lui Dumnezeu în viețile lor. Pentru asta trebuesc principii morale absolute. Dacă nu învățăm acest secret de conducere, nu vom putea niciodată rezolva problemele ce-avem de înfruntat. Secretul simplu al celei mai mari ideologii e călăuzirea de Dumnezeu în toate aspectele vieții noastre. Putem avea această călăuzire dacă ne decidem să-I cerem ajutorul pentru a ne înfrunta pe noi înșine și pe semenii noștri în absolută onestitate, puritate, desinteres și dragoste.. Intr'o eră nucleară, politica națională care nu s'ar baza pe o ideologie e inutilă și poate fi dezastroasă. Nu putem învinge o clasă dirigentă total mobilizată într'o ideologie dacă n'avem o clasă dirigentă total mobilizată într'o ideologie și mai mare.

Gândul de a avea o ideologie, fără a-i încredința ei viața noastră, e o iluzie. Iată problema care chinue azi America: iluzia. Ne-am refugiat în iluzia de a putea rezolva problemele noastre și a menține lucrurile cum sunt. Nu putem. Avem această iluzie, această fugă din realitate, pentru un singur motiv: n'avem o ideologie. Fără ideologie, realitățile vieții sunt prea greu de înfruntat. Ele nu fac decât să alimenteze disperarea și înfrângerea. Dar cu o ideologie putem înfrunta realitatea, pentrucă știm că există o soluție. Ideologia duce la trei lucruri: întâi, unitatea; al doilea, o examinare matură a problemelor; al treilea, claritate în soluție. Nu e națiune care să aibă mai multă nevoe de acestea ca a noastră. Imens e prețul de plătit dacă nu se ia decizia de a trăi după principiile morale absolute sub călăuzirea lui Dumnezeu. In adevăr, dacă nu alegem această cale, alegem sau distrugerea sau dictatura".-

* "Proche-Orient Chrétien", Ierusalim, Iulie-Sept. 1957, p. 261, "Soțiile și copiii creștini ai evreilor imigrați în Israel vor fi siliți să îmbrățișeze iudaismul?" - Revista, traducând un articol din ziarul, sub inspirația ministerului cultelor și a rabinilor, "Hatsofe" (9 Iunie 1957), care susține necesitatea de a circumcide pe copiii încă necircumciși și a converti pe cei ce nu sunt iudei, - reproduce, între altele, aceste fraze: "Trebue făcută o listă a celor ce refuză să devină evrei cu copiii lor și să fie separați de comunitatea evreească.. E foarte important ca rabinii să facă vizite dese la noii imigrați, să vorbească cu părinții lor, să exercite o presiune asupra lor ca să-și circumcidă copiii, și dacă e o familie mixtă să se insiste asupra convertirii la iudaism a părții neevreești și asupra stabilirii unui cămin conform legii lui Moise".

Articolul a produs adevărată panică, mai ales între soțiile creștine ale imigraților, care au început să se agite. Cele decise să rămână în Israel nu pot rezista și își lasă copiii să fie circumciși; altele rezistă. Când asupra unora chiar soții au încercat să facă presiuni ca să se convertească la iudaism, ele au răspuns: "In străinătate eu nu ți-am cerut să te faci creștin și aici tu vrei să mă obligi să mă fac iudee?" La apelurile disperate ale femeilor creștine, mai ales catolice, episcopul catolic din Ierusalim a intervenit pe lângă autorități în favoarea lor. A primit un răspuns diplomatic, că nimeni nu-i obligat să-și părăsească religia, că în Israel e libertate religioasă. Totuș presiunea asupra femeilor creștine continuă. Una dintre acestea se plângea unui ziarist străin, spunând c'a fost ea aceea care a insistat pe lângă soț să emigreze în Israel, ca să nu-și expună copiii să fie tratați de "jidani"; acum, aici sunt persecutați ca "goy" și "bastarzi". Problema școlară e foarte gravă pentru copiii creștini.-

* "Buletin de informații", ARA, Sydney, Ian. 1960: "De ce care Grecii din România au o amintire atât de plăcută de țara noastră? Pentrucă la noi s'au bucurat de libertăți depline: au avut coloniile lor înfloritoare în toate centrele mai importante unde trăiau, au avut biserici și catedrale, au avut școlile lor.. Nu este permis ca între două popoare creștine, ca cel grec și macedonean, care conlocuesc de mii de ani, amândouă cu o veche cultură și istorie ilustră, care au fecundat civilizația omenirii, să existe ura între ele și să nu se poată înțelege. Adevărații partizani ai păcii creștine și ai prieteniei româno-greacă trebue să-și pună ca țel imediat aplanarea conflictului greco-macedonean, care otrăvește de ani de zile relațiile.. O soluție trebue găsită și ea există dacă va fi căutată.

Această tensiune dăunătoare trebue deci să dispară într'un timp cât mai scurt și în acest scop facem apel la Grecii din România, ca pretutindeni să facă uz de bunele lor oficii pe lângă guvernul elen din Atena, în scopul de mai sus.. Vom fi de aceea foarte fericiți în ziua când nu va mai exista un conflict greco-macedonean ci o curată prietenie între cele două popoare ortodoxe, când nu va mai exista din această cauză o umbră asupra relațiilor româno-grecești"... (C.U.)

* "Il Quotidiano",19 Dec.1959,Roma,Discursul Papei,la 18 Dec.,în sala Clementina,la proclamarea eroismului virtuţilor lui Ieremia Valahul,născut în "România.. o veche ţară a Europei,care şi în nume aminteşte legăturile sale cu mama comună a neamurilor.. Umilul frate laic întrebase într'o zi pe buna-i mamă ce trebuia să facă spre a fi sigur de mântuirea veşnică.Acea vrednică femee arătase fiului lumina aprinsă pe munte: adică Sfânta Biserică a Domnului.Şi acel tânăr,cu un curaj superior vârstei şi formaţiei sale,pornise la drum,şi nu avu pace până nu ajunse în a doua sa familie,Ordinul Franciscan,grădină aleasă a Bisericii Catolice,care-i dete un nume nou,o haină sfântă,o normă cât mai sublimă şi evanghelică.

Patruzeci de ani de slujbă umilă: mereu voios,prompt,generos.In ochii nevinovaţi ai fratelui Ieremia dăinuia icoana nesfârşitelor câmpii ale patriei sale pământeşti,la care se gândea cu fiască duioşie.Dar în pământul Italiei nu era un străin.Poporul napoletan,subtil în judecăţile şi entuziast în simpatiile sale,iubi în viaţă şi în moarte pe acest fiu adoptiv al său.Tot secretul sfinţirii acestui suflet stă în simplitatea gândirii,hotărîrii,făptuirii: mereu în prezenţa Domnului; mereu încrezător în El,gata să primească inspiraţiile divine şi indicaţiile ascultării.E încurajant pentru noi".-

MAJADAHONDA de Ion Ţolescu

Eu cânt imnul eroilor,cânt veşnicia,
Din care creşte ca o cămaşe verde câmpia,

Cânt mâinile rămase ne'ncrucişate pe piept
Din care creşte bradul spre ceruri drept.

Iată roua,iată lacrima caldă,
Geana pământului pe câmpuri scaldă...

Aceeaşi lacrimă,Doamne,care Te-a dus
Pe calea Golgotei Tale în sus!

Eu cânt ochii celor morţi fără cruce
Sub ale cerului umede rugi,

Ochii ce-au rămas deschişi să Te vadă
Şi i-ai închis cu mâna Ta de zăpadă.

Pentru frunţile azi fără gânduri
Ale celor dintre noi căzuţi din rânduri,

Pentru inima celor plecaţi cu cânt,
Pentru piepturile care bat în pământ

Din care creşte ca o cămaşe verde câmpia...
Eu cânt imnul eroilor,cânt veşnicia!

&&. "România" din Nov.1959 dă o nouă dovadă de cinste şi inteligenţă, când scrie: "Au fost generaţii care au crezut în "Marele Străjer"; altele, în "Gardă şi Căpitan"; pentru ca astăzi,tinerii să fie crescuţi cu credinţa în "Partid şi Marea Uniune Sovietică".. Când împrejurările forţează lucrurile şi când mai există şi atât de multe puncte comune,trecerea dela extrema dreaptă la cea stângă nu e chiar atât de grea".-

Autorul pune cu intenţie deavalma,casicum ar fi tot una,lipsa de substanţă străjeristă,substanţa legionară şi reaua substanţă marxistă,neglijând,tot cu intenţie,s'arate că unicul argument pentru "credinţa" în străjerie îl forma elocinţa jandarmului,înlocuită azi de a politrucului în ce priveşte ocupantul sovietic,- pe când în Mişcare n'a venit nimeni împins cu spanga dela spate.Cât despre "multele puncte comune" de părerea "României" a fost şi Lucifer,când s'a decis să lunece din slavă cerului spre fundul iadului; noi însă,nu vedem nici măcar unul.Şi sfidăm să ni se arate un singur legionar adevărat -din şcoala lui Codreanu,nu "septembriştii" îmbrăcaţi de Sima în cămaşe verde- care să fi găsit puncte comune între lumina creştină a Mişcării şi satanismul marxist,punându-se în slujba ocupantului.

E drept că "România muncitoare",ca să nu se lase mai prejos cu cinstea, scrie şi ea,tot în Noembrie,că asasinii socialistului Flueraş,la Gherla,în Iunie 1953,au fost nişte "studenţi legionari"; dar această afirmaţie,cu studenţi legionari la 13 ani dela "rebeliune",ar produce un haz sănătos,dacă n'ar fi la mijloc un mort."Puncte comune",dacă n'au găsit "extremiştii de dreapta",au găsit însă cumetrii politici ai"României": Ralea,Ghelmegeanu, etc.,cari,sub guvernul lui Hruşciov stau la fel de bine ca sub al lui Maniu.

Ce ne miră însă,e că bunele intenţii ale d-lui Găzdaru şi ale altor români cumsecade,cari au colaborat la foaia capitularzilor,n'au reuşit s'o facă mai onestă.De unde se vede,încă odată,câtă dreptate avea Corneliu Codreanu când constata că apele dulci şi cristaline,ce de milenii se varsă în oceane şi mări,n'au reuşit să îmbunătăţească apele acestora; ba...

&&. Spune Mihai,în "mesajul" de Anul Nou,că,pe zi ce trece,se împărtăşeşte din curajul dovedit de cei din ţară.- Dacă "se împărtăşea" şi înainte de 23 August,nu mai trebuia să dea acum mesaje din străinătate...

- Tot de-aci mai aflăm că se roagă "fără încetare" lui Dumnezeu pentru foştii săi supuşi.- In faimoasele poze dela crescătoria de găini din Anglia noi îl vedeam aplecat,cu ceva în mână; dar credeam că's boabe de porumb, nu mătănii....

DORURI ŞI NECAZURI

M.- Franţa: Ein recht frohes Weinachtsfest und alles Gute für 1960!

S.- Italia: I nostri migliori auguri per un felice anno nuovo!

L.- Argentina: Le mando per incarico di mio marito la somma di 10.000 lire destinata alla rivista "Vatra",di cui oltre che simpatizzante,e appassionato lettore.

T.- Grecia: De Anul Nou vă trimitem salutările noastre creştineşti şi româneşti de aici dela Sfântu Munte,unde ne rugăm la bunul Dumnezeu să ne scoată neamul din robia păgânilor.

G.- Germania: Auch bei diesen Weinachtsfeiern und diesem Jahreswechsel sind meine Gedanken bei Ihnen und bei der Vatra,die in den letzten Nummern sehr gute Beiträge mit Schilderungen aus dem Zeitgeschehen brachte(wie Nr. 77,"El") und es wäre doch besonders gut,wenn man diese Beiträge zusammenfassen würde und übersetzen,um diese einer weit grösseren Öffentlichkeit zugänglich zu machen(vielleicht unter dem Titel:"EIN HÄUFLEIN MENSCH") als Buch und für den Fernsehen bearbeitet.Dies wäre ein Kampfmittel und könnte Mitel für kulturelle Zwecke einbringen.

C.- Turcia: Am aflat cu cea mai mare bucurie că editaţi o VATRA la Roma. Scriitor turc,crescut în spiritul civilizaţiei româneşti,sunt interesat în toate acţiunile cu caracter românesc.Rog să binevoiţi a-mi trimite VATRA.

L.- Iugoslavia: Vă rog să nu-mi mai trimiteţi "Vatra",deoarece pot avea mari neplăceri.

V.- Grecia: Cum aţi petrecut sărbătorile Crăciunului?Pe-aici nici măcar nu le-am simţit.Ardeam de dorinţa să aud un colind cu Lerui Ler,dar.. Ai primit o felicitare cu o "floare a reginei" din munţii Ciucaşului? Le-am adus din ţară în plic.. diplomatic.Au făcut cam mult (un an) dar tot au sosit,împreună cu câteva poezii.Ce se mai aude cu centrul de.. inacţiune? Eu m'aş bucura dacă s'ar realiza proectul dela Freiburg.Mersul lucrurilor însă mă obligă să-mi pun o întrebare: a fost vorba numai de un desiderat.. platonic,o idee aruncată ca o sămânţă? sau s'a pornit dela o analiză concretă a posibilităţilor practice? Dacă primul caz e adevărul,nu ne putem lecui de romantism; dacă-i al doilea,nu-mi pot explica de ce întârzie.Evident,problema materială este de prim ordin.De aceea,cred că era necesară o analiză atentă măcar a resurselor minime,înainte de a se da publicităţii proectul.

R.- Austria: "Povestea de azi" e extraordinară,ceşi "La poarta marilor dreptăţi" din nr pe Oct.Tare ne-au bucurat întrevederile politice dintre excelenţele lor Ceacaru şi Sima dela Madrid: cu siguranţă că se pregăteşte ceva în vederea marilor conferinţe internaţionale.. Asta ne dă mult curaj, văzând că nu suntem lăsaţi chiar aşa de izbelişte - ştiut fiind,mai ales, simţul moral şi politic al celor două excelenţe.O vrea Dumnezeu şi cu noi..

V.- Franţa: Mă alătur şi eu urărilor făcute inginerului D.Mihăescu,-i preoţit de curând: în speranţa că de-acum,fiind desigur vorba de adevărată "vocaţie",va sluji mai mult Domnului Isus decât.. domnului Sima.

P.- Elveţia: Te felicit cu toată căldura pentru numărul ultim.E trist Crăciunul nostru,da.Dar să avem tăria să ne strigăm dreptatea în lumea mare şi.. surdă.Cum de nu văd occidentalii că bălăceala în mocirla coexistenţei îi va nimici? Că ei singuri vor cădea în groapa ce şi-o sapă? Occidentalii se bat cu pumnii în piept,vorbind de drepturile omului! Ce fel de drepturi? Dreptul de-a asasina popoare civilizate şi de-a târî în cea mai infamă sclavie jumătate din Europă? Scump se vor plăti toate greşelile,toate crimele..

Dar ce să spun de povestea "EL"? M'a sguduit cumplit.Sunt pagini de ISTORIE şi vor rămâne mărturie urmaşilor dela Nistru până la Tisa.Mama "LUI" este o adevărată figură din antichitate.Un elveţian turist,întors dintr'o călătorie în Balcani,a spus că în niciuna din ţările vizitate n'a văzut o mai neagră mizerie ca în România.A fost să vadă o româncă,ducându-i un pachet din partea unui elveţian din România.Când a văzut că vine din Elveţia, a izbucnit în hohote de plâns şi după câteva cuvinte l-a rugat să plece..

Nu uita că ai aci la mine un ulcior din pământ de Turda,ce te aşteaptă ca să bem în sănătatea VETREI,ce intră în al zecilea an.Este o adevărată VATRĂ a Românului pribeag! Sculaţi,sculaţi,boieri mari,florile dalbe,Sculaţi voi,Români plugari,Că vă vin colindători.. Sculaţi,voi,Români pribegi...

L.- St.Unite: Imi părea foarte bine,eram fericit când primeam Vatra,că citeam în ea tot felul de ştiri,păcuri,fapte privind Mişcarea şi camarazii din toată lumea; toate tărâmurile de viaţă românească erau explicate în acest organ de legătură şi luptă,preparând exilul pentru ziua ce va să vie. Trist e că nu poate apărea măcar odată pe lună,dar să sperăm la Dumnezeu, şi la efortul nostru al tuturora..

B.- Mexic: Anexez un cec de 10 dolari,ca să-mi astup întrucâtva golurile din trecut.Continuaţi a-mi trimite foaia D/ pe care -aparte ideile ce pot fi sau nu împărtăşite- o stimez ca un efort cinstit de a ţine pe români împreună şi ca un sensibil semnal de alarmă în faţa primejdiilor ce azi ne ameninţă atât dinlăuntrul ţării cât şi din lăuntrul străinătăţii.Pe de altă parte,aspectul şi confidenţial dă ştirilor şi comentariilor,amintirilor şi tristeţelor putere de vorbă vie spusă făţiş de un prieten care ştie să pri-

veasoă în ochi.Eu vă admir și vă doresc să aveți încrederea că oricât de puține ecouri ați putea culege imediat,peste fapta Dv nu se va putea trece cu ușurință și semnificațiile ei,ce azi se coc încet,cine știe când dar tot vor ieși odată la lumină.

B.- Franța: Am convingerea că toate cele scrise în Vatra sunt adevăruri pure.Să știți că cei din țară au gândurile întoarse către noi,"cei din lumea liberă",dar așteptarea o să fie încă lungă.Dumnezeu să-i ajute!

T.- Franța: Recevez nos voeux les meilleurs en ce début d'année.Vie longue à Vatra.. et beaucoup de force à son directeur.A quand votre prochain passage?

M.- Austria: Nici nu știu cum a venit și a plecat Moș Crăciun.A trebuit să mă ocup de scoaterea soției și copiilor din Grecia.In ultimul timp au intervenit foarte viguros autoritățile austriace și sper ca povestea să se termine în câteva zile.

C.- Suedia: Pentrucă la festivitățile organizate la Stockholm clientela zisului Comitet a scăzut îngrijorător,s'a decis ca sărbătorirea zilei de 24 Ianuarie și 10 Mai să se facă de-aci încolo la Göteborg,dunde refugiații sunt mai.. simpli,dar mai numeroși.Mai e un neajuns: Imnul regal nu-l mai știe nimeni,așa că bieții oameni vor trebui să mormăe după placă..

T.- Germania: Trebuia să sărbătorim 24 Ianuarie la Bonn.Se anunțaseră la cuvânt doi miniștri germani.Chestia s'a înpotmolit în mocirla "coexistenței" și de dragul cetățenilor de sâmbăta,cari au cerut ca refugiații din Polonia și Ungaria să fie trimiși în țările de origină.Deocamdată numai pe ăștia,ca să nu bată la ochi.

D.- Franța: Pentru câteva svastici stângace pe zidurile sinagogei din Colonia,presa din lumea întreagă a deslănțuit o teribilă campanie contra inexistentului neo-nazism.Nu-i exclus ca treaba să fie pusă la cale de niscaiva ovreiași,cu scopuri bine definite.Fapt e că gluma a prins,și s'a sărit chiar calul.Cancelarul condamnă "crima" și primește resemnat directive de viitor dela șefii ovreimii internaționale.Copiii însă,văzând că s'a luat în serios gluma,îi dau înainte,folosind ocazia pentru a se iniția în secretele semnului,și ca să-și bată joc de proști.Notăm că niciunui ovrei nu i s'a clătinat pe scăfârlie măcar un fir de păr,și totuș toate ziarele nu vorbesc decât de teroarea antisemită.S'a făcut,cu alte cuvinte,din țânțar armăsar și apoi elefant.Dacă treaba rămânea o joacă de copii,cum a și fost, chestiunea ar fi fost stinsă de a doua zi.Dar scopul înscenării se vede că a fost altul.Neștiind unde vor să ajungă,și ca oameni cu nervii tociți din alte pricini mult mai adânci,îi întrebăm pe frații în Iehova: Cine vă omoară bre,de urlați la răspântii ca lupii?.. Mă gândesc,ce-ar fi dacă această presă atât de sensibilă în a reda "nenorocirea" Israelului(amenințare pe care nici "idioții utili" n'o văd) s'ar apuca într'o bună zi să arate omenirii toate asasinatele și nelegiuirile comise sau patronate de ovreii comuniști în țările ocupate și'n Rusia? Cum iudeii au veri peste tot,ar fi ușor să se facă o statistică apropiată de adevăr...

Crimele naziste,nu le aprobăm de fel,dar și acolo s'a exagerat: mereu citim prin ziare cum cutare sau cutare ovrei își găsește vii rudele.. omorîte de teroarea nazistă.Iată și o "istorioară" auzită dela un notar din nordul Transilvaniei.Era după război,când ovreii s'au întors într'ale lor. Primarul din comuna respectivă,tot scoțind și rescoțind numărul supușilor, nu ajunge la niciun rezultat - și atunci,supărat foc,începe să strige cât îl țineau bojogii: Mă,io nu pricep nimica! Cum mama voastră vine treaba asta? Inainte de război erați în comuna mea 5.000 de jidani; Hitler a omorît 6.000 dintre voi,iar acum v'ați reîntors 7.000!

C.- Austria: Cumetria vișcenistă cu "cartea rusească" se ține bine și la periferie,unde reprezentanta zisului Comitet Național și a Căromanului la Viena,d-na Pircher,merge cu toată evlavia să ia binecuvântarea politrucului îmbrăcat popește dela fosta biserică românească.Parastele ce comandă acolo sunt numai ocazii de a face pe "internaționala",cum singură se fălește când cineva,nedumerit,îi cere lămuriri; altfel,dac'ar ține mult la popă românesc, este aici păr.Barlea,unit; dac'ar ține la ortodoxie,se găsește și un popă bulgar,ortodox sadea.Dar pe dânsa n'o interesează nici românismul -altfel n'ar merge la salariatul ucigașilor neamului românesc-, nici ortodoxia,ci fidelitatea la.. vișcenism.Nimic nou în asta; nou este numai faptul că,cu așa stat de servici,aspiră acum,nici mai mult nici mai puțin,să devină președinta comunității române vieneze! Apreciază prea mult,se vede,sprijinul finului său,Cunia,agent plătit al Legației reperiste locale,care,făcând acum pe pocăitul,caută,desigur din ordin,să se bage în toate treburile românești.Numai că ceilalți români,dacă mai știu de ce-au plecat din țară,vor ști să dea răspunsul meritat bătrânei înrăite,cu fusta'n dublu joc...

S.- Franța: Pentru noi nu există mai multe urări,ci una și aceeași,pe care o repetăm ca o litanie pe o singură notă,de câte ori ne întâlnim: Dea Domnul să nu treacă anul fără ca să ne descătușeze țara de barbarii de azi, așa cum a descătușat-o dealungul veacurilor,de alți barbari.. sau de aceiași! Nu știu dacă-i cu totul adevărat că exilații își spără Țara mai mult "academic".Cunosc multe suferințe ascunse care sunt îndurate pentru cei de

Acasă - multe vieți închinate mântuirii celor ce rătăcesc pe căi greșite - multe rugăciuni ce se ridică pentru tineretul neîndrumat sau ademenit de rele.Pe de altă parte,Nădejdea noastră se întemeiază nu atât pe mijloace omenești,oricât ar fi ele de necesare,ci pe Cuvântul Domnului: "Fericiți cei săraci - cei ce plâng - cei ce suferă prigoană.. căci Impărăția mea este a lor".Ori,împărăția cerească începe aici pe pământ - și chiar pe pământul nostru strămoșesc.Ei sunt de altfel această Impărăție! Dea Domnul să nu fim alungați din ea,noi care trăim în așa zisă lume liberă.Ce altă chezășie putem avea decât bunătatea nemărginită a Celui ce n'are nevoe de nimeni?.. Vă mulțumesc încă odată pentru măreția idealului urmărit cu atâta vlagă de ani de zile - și pentru tot ce găsim de autentic românesc în Vatra.. Doresc din suflet ca o activitate atât de frumoasă să nu conțină nici cel mai mic grăunte de neghină.

T.- Franța: Un an s'a dus.Mulțumim lui Dumnezeu nu atât pentru cele bune, care au fost dealtfel foarte puține,ci pentru suferințele ce ni le-a dat; căci suferința -care știm bine că-I place-, e arma prin care ne putem apropia de sfinția sa.Unde este suferință,știm bine că și mâna lui Dumnezeu e întinsă ca o binecuvântare și cu degetul arătător își numără fiii.Cum dela coexistențialiștii zilelor noastre nu-i nimic de sperat,ne'ntoarcem toată nădejdea către Cel ce-a zis: "Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați".. Incerc să cred astăzi că nu diavolul prin locotenenții lui: Stalin, Churchill,Roosvelt,Hrușciov,etc.,a adus nefericirea popoarelor noastre; deoarece Suferința nu poate emana dela Satan,care n'are niciun interes să pună oamenilor la îndemână această armă a purificării sufletelor.Dracul,din contră,încearcă să dea un sens plăcut vieții,pentru a-și putea recruta clienți.Iată concluzia la care am ajuns,după ce multă vreme am rătăcit în păcat,răsvrătindu-mă chiar contra Creatorului pentru astfel de nedreptăți.

"Țelul final nu este viața,ci Invierea",spunea Căpitanul.Ori,pentru a ajunge la înviere,trebue să urcăm cu crucea'n spate Golgota suferinței.Exemplul ni-l dă însuș Creatorul lumii și nu așa zișii "Mari" ai zilelor noastre,sclavi ai vițelului de aur iudaic și ai francmasoneriei.

Lăsăm deci pe Apusenii noștri să preamărească cățelele lui Hrușciov,să le imortalizeze în marmure costisitoare,să întindă mâinile lor pline de aur către aceea plină de sânge a banditului; și să ne întoarcem către Acel ce singur știe de socotelile ce le are cu lumea asta.Nu știu ce mă face să cred că acolo,în aceste nenorocite țări,în inimile însângerate de suferință, acolo,la noi,e începutul Impărăției lui Dumnezeu pe pământ.

M.- Germania: Sorcova,vesela, /Să trăiți,să'mbătrâniți /Ca un măr,ca un păr,/Ca un fir de trandafir./Tare ca fierul,/Iute ca oțelul./Tare ca piatra,/Iute ca săgeata.La anul și La Mulți Ani și împlinirea tuturor dorințelor.Și pe-aici a venit iarna cu zăpadă și ger.Dar gândurile mele se duc departe,acasă,unde scârțâia zăpada sub picioare și s'auzeau sănii cu zurgălăi... Am tot sperat s'apari într'o zi pe la noi.Ți-aș fi dat nuci,mere,covrigi.. Intre timp,mi-am tot bătut capul să-mi amintesc de

Romanța cea din urmă

La umbra nucului bătrân,
Sub bolta înverzită,
Tu mă rugai să mai rămân
Să te mângâi o clipă.
Sub trandafirii înfloriți
Iți împleteam cunună,
Și din narcizii'mbobociți
Albe brățări la mână.

Pân'adormeai te legănam
Cu șoapte de iubire,
Romanța veche ți-o cântam
Nebun de fericire,
Și din salcâmii înfloriți
Din albe policandre,
Impodobeam părul tău fin
Și mâna cu mixandre.

Acuma dormi somnul de veci
Sub bolta înnegrită,
Sub umede lespezi și reci
Și-o cruce învechită.
La umbra crucii de stejar
Ți-am împletit cunună,
Și-și plânge plânsul său amar
Romanța cea din urmă.

&&. Cu "Roma Express",unde,într'un vagon cu paturi,i se rezervase un salonaș,a sosit în "Cetatea Eternă",venind dela Paris și Londra,faimoasa doctoriță Aslan,luptătoare,pe contul Râpărâii,împotriva bătrâneții.Altruismul, se vede,o face însă să se ocupe numai de beteșugurile altora.. E totuș elegantă,poartă tailleur luxos dela Paris,pălărioară de angora,inel de platină cu un splendid smaragd,broșă de aur la rever.In brațe,lângă blana de astrahan,ținea pe "Dick",un cățeluș cocker spaniol.In urmă-i,câțiva hamali se luptau cu cele 18 valize baroșane,fruct al tentațiilor decadenței lumii burgheze,de dus în patria progresistă.. Așa,să tot fii proletar!

&&. Pe dl Cezar TEODORESCU -prezent,din fabrica unde lucrează,în tot ce-i românesc în pribegie: cu banul,cu pana,și cu orice fel de faptă- îl găsim și în "Detroit Times",15 Ian.1960,cu un protest împotriva prigoanei grecești contra Românilor din Macedonia.Dacă exemplele mai pot servi la ceva,exemplul lui Cezar Teodorescu,de român viu,e cel mai demn de imitat.-

&&. "Buletinul Informativ" din München scrie că Sf.Fecioară,născând pe Isus,"îl culca în ieslele vitelor".- De ce,o ieslă n'ajungea?...

SEMNALĂRI

* Pamfil SEICARU: Uniunea națională, ideia-forță a României moderne, în perspectiva istorică și comlpexul politic european, Madrid, 1959.- Editura "Carpații", care duce înainte, cu curaj, revista cu acelaș nume (ultimele două numere, tot bogate și, pe alocuri, pătimașe, comemorează pe Eminescu, la 70 de ani dela moarte, și Bucureștii, la împlinirea unei jumătăți de mileniu de viață), publică acest nou volum, prețios, al fostului director al "Curentului": evocare îngrămădită cu tot soiul de asociații și paranteze a evenimentelor de acum un veac, dela noi și din Europa, în lumina tragediei de azi și a speranțelor de mâine: "Ocupația rusească -scrie pe bun drept autorul-, ticăloșia vechililor marxisto-leniniști, frenetici ai renegării naționale, fac o cruntă pedagogie naționalistă poporului român. Și asprei formații morale, pe care o impune epoca fanariotismului marxisto-leninist, vom datora restaurarea suveranității naționale. Nimănui altcuiva". Pe afaceriștii occidentali, care-și amăgesc tâmpenia cu iluzia unor câștiguri din schimburile cu Rușii, dl Șeicaru îi apostrofează la țanc cu un vers greu din Leconte de Lisle: "Vous mourez bêtement, en emplissant vos poches!".-

* Basil LAPADAT: Jorge Cosbuc, Mexico, 1960.- O bună teză de "maestro en artes", prezentată cu succes la Universitatea națională autonomă din Mexic, prima amplă monografie -280 pagini scrise mărunt- în limba spaniolă asupra vieții și operei poetului ardelean. Se resimte oarecum unilateralitatea bibliografiei. Autorul e acum profesor la Universitatea din Tucson/Arizona-USA.

* Vintilă HORIA -Jesus Lopez PACHECO: Poesia italiana contemporanea, Madrid, 1959.- O introducere exemplară pentru cunoașterea desvoltării liricii italiene în prima jumătate a acestui veac -operă a dlui Vintilă Horia (tot de dânsul înregistrăm, în revista "Studium" dela Roma, Nov. 1959, un sugestiv "Monologo con Julien Green")- precedă antologia: de nobilă calitate, curajoasă și, pe cât posibil, completă.

* Federico Garcia LORCA: Bocet pentru Ignacio Sanchez Mejias, Paris, 1959.- Într'o elegantă plachetă, traducerea isbutită a cunoscutei elegii a poetului spaniol: strădanie răsplătită a dlui George CIORĂNESCU.

* Alexandru SUGA: Die völkerrechtliche Lage Bessarabiens in der geschichtlichen Entwicklung des Landes, Köln, 1959.- Autorul prezintă exhaustiv istoria pământului nostru din răsărit, din evul mediu până azi, într'o teză cu care și-a dat doctoratul în drept la Universitatea din Bonn, tipărită cu ajutorul Fundației Iuliu Maniu. Documentarea e suficientă și mai mult decât probatoare a drepturilor românești imprescriptibile.

* Calendarul Bisericii catolice române din St. Unite (pe 1960).- Păr. Gh. Russu în englezește și dl G.A. Pordea în românește ilustrează și valorifică semnificația unirii religioase dela 1700; Paul F. Manley vorbește cu drag de "comoara îngropată" a culturii romanești, mai ales populare; păr. Petre Gherman condamnă "știința fără conștiință" (materialismul sub feluritele-i forme); mons. Tăutu prezintă un istoric al bisericii române unite din Roma. Monseniorii Cosma și Capros și pr. Dan, Cmeciu și Bențîa scriu despre misiunile catolice române respectiv din Franța, Italia, Argentina, Canada și Brazilia. Mai scurte sunt notele despre misiunile catolice din Austria și Spania.-

* Dinu ADAMESTEANU: "Scavi e scoperte nella provincia di Caltanissetta dal 1951 al 1957" (Roma, 1958) și "L'opera di Timoleonte nella Sicilia centromeridionale vista attraverso gli scavi e le ricerche archeologiche" (Palermo, 1958).- Două studii, în formă de extrase: altă contribuție substanțială a savantului român la lămurirea extrem de interesantelor și pasionantelor probleme arheologice, pe care le prezintă Sicilia ca punct de convergență a mai multor civilizații.-

* Mircea ELIADE: "Les Daces et les loups", din "Numen", cunoscuta revistă internațională de istoria religiilor (VI,1, Ian. 1959).- Autorul pune în legătură numele poporului cu acela al fiarei, emițând ipoteza, foarte probabilă, a derivării unui eponim etnic dintr'un epitet de inițiere militară. Tot pe dl Eliade îl aflăm, la locul întâi, alături de Ernst Jünger, ca director al revistei "Antaios" din Stuttgart ("Zeitschrift für eine freie Welt").

* George RACOVEANU: "Die Alternative" și "Das Mögliche aus dem "Unmöglichen", din "Antenna" (Blatt für politische, kulturelle und theologische Kommentare", Dec. 1959, Ian. 1960, publicată de autor, care împlinește -o spunem pe șoptite, în paranteză, cu "la mulți ani!"- 60 de ani).- Despre necesitatea unei lupte creștine împotriva comunismului și pe marginea sinodului ecumenic anunțat la 25 Ian. 1959 de Papa Ioan.-

Adrian Popa

&&. Implinindu-se, la 23 August, 15 ani de când coaliția dintre Mihai și Stalin a isbutit să "libereze" România, Românii din Brazilia au lansat un manifest în care, amintind de robirea rusească a 13 popoare europene în veacul în care triburile africane cer și obțin libertate, cere brazilienilor să protesteze împotriva monstruozității din Europa orientală. "Liberdade e justiça a România e aos demais paises oprimados pela diabolica ditadura da URSS", încheie manifestul cu chenar tricolor.-

--- --- ---